

Z OBSAHU	Proč Svatý rok milosrdenství? Katecheze papeže Františka	04
	Nakonec mé Neposkrvněné srdce zvítězí	06
	Bůh, nebo nic. Nad novou knihou kardinála Saraha	09
	Skutky duchovního milosrdenství. Vánoční příloha	I-IV

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „Rozjímání o Bohu“ od Viléma, opata kláštera svatého Teodorika (kolem 1085–1148)

Ty jediný jsi opravdu Pán a tvá vláda nad námi je naší spásou. Pro nás pak sloužit tobě neznamená nic jiného než dojít od tebe spásy. Neboť co je tvá spása, Pane, původce spásy, a co je tvé požehnání nad tvým lidem, ne-li to, že od tebe přijímáme možnost tě milovat nebo být tebou milováni?

Proto jsi, Pane, chtěl, aby Syn po tvé pravici, člověk, kterého sis vychoval, byl nazván Ježíš, to jest Spasitel: on totiž spásí svůj lid od jeho hříchů a v nikom jiném není spásy. On nás naučil, abychom se měli rádi, když nás první miloval až k smrti na kříži. Láskou a náklonností podnítil nás, abychom milovali jeho, jenž nám první projevil lásku až do krajnosti.

Ano, je to přesně tak: miloval jsi nás napřed, abychom my milovali tebe; ne že bys potřeboval být od nás milován, ale protože tím, k čemu jsi nás stvořil, jsme se nemohli stát jinak než láskou k tobě.

Proto jsi mnohokrát a mnoha způsoby mluvil v minulosti k našim předkům skrze proroky, v této poslední době však jsi k nám mluvil skrze svého Syna, svým Slovem: jím vznikla nebesa, dechem jeho úst všechen jejich zástup. [...]

My tě však milujeme láskou, k níž schopnost jsi do nás vložil ty sám. Tvá láska je ale tvou dobrotou, ty nejvyšší dobrý i nejvyšší dobro, je to Duch Svatý, jenž vychází z Otce i Syna: od počátku stvoření se vznášejí nad vodami, to jest nad zmítajícím se smýšlením lidských synů. Přitom se všem nabízí, všechno k sobě přitahuje, a neustává nám osvěcovat rozum, být na blízkou, odvracet škodlivé a opatřovat prospěšné, sjednocuje Boha s námi a nás s Bohem.

Triptych Ludvíka XII., detail (16. stol.). Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Bůh má svůj plán

Vánoční svátky jsou pro nás svátky natolik očekávané, že bychom si snad rok bez nich ani nedovedli představit. Současně se ale pro nás staly takovou samozřejmostí, že jen málokdy hlouběji uvažujeme nad celým řetězcem skutečností, které musely nastat, abychom mohli tyto svátky slavit. Přesto nám tento sled událostí má hodně co říci, a to především o nás samotných.

Andělský posel, který má ohlásit vtělení Spasitele celého lidstva, není poslán do žádného politického anebo alespoň duchovního centra společnosti oné doby. Dokonce ani ke králům či mocipánům, ale do naprostého „zapadákov“ tehdejšího světa. K té nejchudší, zapomenuté a nicotné, šestnácti- možná sedmnáctileté dívce, Marii!

Tak by zřejmě nejednal nikdo z nás, ale Bůh má svůj plán. Maria upozor-

ňuje anděla, že nejsou vytvořeny ani ty nejzákladnější biologické předpoklady k tomu, aby se Spasitel světa vůbec mohl narodit. Vždyť ona přece „muže nepoznává“. Vymyká se to našemu chápání, ale Bůh má svůj plán.

Svatý Josef chce hned na počátku rozvíjejícího se plánu naší spásy zhatit další kroky. Početí z Ducha Svatého? Kdo to kdy slyšel? Vždyť se nabízí mnohem jasnější a jednodušší vysvětlení Mariina těhotenství! Pro nás je to ohromující, ale Bůh má svůj plán.

A tak přes všechny peripetie, komplikace a zápletky spásy světa začíná – zcela nepochopitelně – v „Galileji pohanů“, tehdejším „konci světa“ chabé pověsti. Vždyť sám apoštol Natanael klade v Janově evangeliu otázku: Co dobrého může pocházet z Nazareta?

Dokončení na str. 2

Foto: <https://ordinariateexpats.wordpress.com>

Papež František zahájil Svatý rok milosrdenství

Před devíti měsíci (13. března) Svatý otec František seznámil církev a celý svět s úmyslem vyhlásit mimořádný Svatý rok milosrdenství. V neděli 29. listopadu otevřel první Svatou bránu ve středoafričském Bangui. A v úterý 8. prosince za přítomnosti emeritního papeže Benedikta XVI. zahájil ve Věčném městě jubileum, které, jak řekl, má vyvolat „revoluci něhy“. Potrvá do 20. listopadu příštího roku.

Slavnosti se účastnily zástupy poutníků z celého světa. Průčelí Vatikánské baziliky zdobil obraz s logem Svatého roku, které je dílem jezuity O. Marka I. Rupnika, a mottem „Milosrdní jako Otec“. Asi padesát tisíc věřících sledovalo liturgii také pomocí pěti velkoplošných obrazovek. Další obří monitory byly díky Vatikánskému televiznímu centru instalovány na čtyřech dalších místech – v římské nemocnici Gemelli, v milánské věznici San Vittore a dvou městech Svaté země – Betlému a Jeruzalému.

„Ať nám průchod Svatou branou dá účast na tajemství Boží lásky a něhy. Odložme každou formu strachu a bázně, která nepřísluší tomu, kdo je milován; prožijeme spíše radost ze setkání s milostí, která všechno proměňuje,“ řekl papež v homilii.

„Dej, Bože, abychom prožili milostiplný rok,“ modlil se papež předtím, než otevřel vnější bronzová křídla brány. Hned po Petrově nástupci vstoupil Benedikt XVI. a pak první jubilejní procesí. Za zvuků oficiálního hymnu Svatého roku se ubíralo k hrobu apoštola Petra, kde papež pronesl závěrečnou modlitbu mše svaté a udělil požehnání.

Slavnostního zahájení se účastnily státní delegace Itálie, Německa, Belgie, České republiky a San Marina. Naši vlast reprezentovali místopředsedové obou komor Parlamentu České republiky, Miluše Horská a Petr Gazdík. Z představitelů Církve v České republice se účastnili pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka, kardinál Miloslav Vlk a českobudějovický biskup Vlastimil Kročil.

RaVat

Dokončení ze str. 1

Žádný organizátor by takto nepostupoval, ale Bůh má svůj plán.

Dospělý Kristus – všimněme si – k projektu spásy světa neorganizuje konference, nesvolává vědecké kapacity, a dokonce nepožaduje ani žádné finanční prostředky. Ke svému dílu si dokonce vybírá takový „tým“, který by si absolutně žádný manažer nevybral!

S podivem nad tím vším nevěřičně kroutíme hlavou, ale Bůh má svůj plán.

To, co podle našich lidských měřítek nemá absolutně žádnou naději na úspěch, ba i to, co se zdá zholo nemožné, přesto nějakým – nám zcela nepochopitelným způsobem – nejenže funguje, ale dokonce přináší výsledky. A vůbec ne ledajaké výsledky, dokonce takové výsledky, že překonávají i naše nejmělejší představy! To ale vůbec není konec tohoto vánočního příběhu. Ten má své pokračování. Právě teď a právě tady! A právě u mě!

I mně Bůh nabízí svůj plán. Plán, který na první pohled možná nemá vůbec žádnou logiku.

Plán, který se zdá být nesmyslný, beznadějný a kterému se budou všichni možná smát, ale Bůh má svůj plán. Maria řekla „ano“ – a začaly se dít zázraky. Doslova a do písmene. Co na Boží plán odpovím já?

PhDr. Pavel Ramík

trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze

Salman Rushdie: Západ je vůči Saúdské Arábii naivní

Spisovatel Salman Rushdie vyčítá průmyslovým zemím naivitu ve vztahu se Saúdskou Arábií. „Jednou z největších chyb Západu je mylná představa, že saúdský režim je nám příznivě nakloněn,“ řekl Rushdie v rozhovoru pro *Redaktionsnetzwerk Deutschland*, k níž patří 30 německých deníků.

Saúdská Arábie je zásadním způsobem odpovědná za celosvětové šíření radikálních islámských idejí v podobě wahhábismu. „Bývalo to nepatrné hnutí uvnitř sunnitského islámu, ale pak k němu přešli Saúdové a za pomoci svých petrodolarů rozšířili wahhábismus po celém světě,“ řekl Rushdie.

Podobně jako sunnity ovládaná Saúdská Arábie šíří i šiitský Írán v celosvětové síti koránských škol velmi extrémní podobu islámu, zdůraznil Rushdie. „Máme zde co do činění s obrovským převýchovným projektem.“ Za ním se skrývá boj mezi oběma zeměmi o nadvládu nad islámským světem. Rushdie, kterému iránský režim již 26 let hrozí smrtí, dodal: „Je to boj, v němž jsme se všichni dostali do křížové palby.“

Kathnet

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Zemřel Mons. Jiří Paďour

V pátek 11. prosince 2015 v hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích zemřel po krátké nemoci zaopatřen svatými svátostmi Mons. Jiří Paďour, OFM Cap., emeritní biskup českobudějovický. Poslední rozloučení se uskutečnilo v sobotu 19. prosince od 10.00 v českobudějovické katedrále svatého Mikuláše.

Narodil se 4. dubna 1943 ve Vraclavi na Ústeckoorlicku. Po maturitě na jedenáctiletce nemohl pro třídní původ studovat vysokou školu, proto se vyučil mechanikem počítačích strojů a poté studoval herectví na Divadelní akademii múzických umění v Praze. V letech 1963–1967 působil v Divadle Na zábradlí a 1969–1970 v Divadle Za branou.

V roce 1970 začal studovat na Bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Kněžské svěcení mu bylo uděleno 21. 6. 1975 v Praze, poté do roku 1977 působil v duchovní správě v Mariánských Lázních a v okolních farnostech. V roce 1977 mu byl odňat státní souhlas k výkonu kněžské služby. V letech 1978–1979 byl neoficiálním sekretářem pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška, ale po odmítnutí spolupráce se Státní bezpečností musel ze sekretariátu odejít. V následujících letech pracoval v civilních povoláních jako topič, uklízeč apod. a tajně působil jako kněz. Od 1986, kdy mu byl vrácen státní souhlas, do roku 1992 působil v duchovní správě v Praze a okolí.

Roku 1978 vstoupil tajně do kapucinského řádu, roku 1983 složil věčné řeholní sliby. V roce 1991 byl zvolen provinciálem obnovené Českomoravské provincie kapucinského řádu a znovu zvolen byl v roce 1994.

3. 12. 1996 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován pražským pomocným biskupem a titulárním biskupem ausuccurénským. Biskupské svěcení přijal 11. 1. 1997 z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka ve svatovítské katedrále v Praze. 23. 2. 2001 byl jmenován biskupem-koadjutorem českobudějovické diecéze. 25. 9. 2002 se stal dvanáctým sídelním biskupem českobudějovickým.

V České biskupské konferenci působil jako delegát pro pastorační mládeže a pro zasvěcený život. S ohledem na svůj zdravotní stav nabídl v říjnu 2013 do rukou Svatého otce Františka rezignaci na svůj úřad. Ten ji dne 1. 3. 2014 přijal. Zbytek života pak trávil v českobudějovické biskupské rezidenci.

TS ČBK

Biskup Václav Malý navštívil Středoafričskou republiku

Biskup Václav Malý navštívil na začátku prosince Středoafričskou republiku, aby se sám přesvědčil o tom, jak vypadá země, o kterou se téměř nikdo z bohatého světa nezajímá. Během týdenní cesty se setkal s mnoha lidmi – v hlavním městě Bangui s arcibiskupem a imámem. Navázal tak na nedávnou cestu papeže Františka.

Během své cesty navštívil vnitřně vysídlené Středoafričany v uprchlickém táboře. Někteří z nich v těchto provizorních podmínkách žijí už třetí rok, kde se o ně bez ohledu na vyznání starají místní křesťanské komunity. V městě Bozoum vzdáleném 400 km od hlavního města se biskup Malý setkal na půdě katolické misie s muslimskou komunitou a také se studenty misijního gymnázia. Návštěvu Středoafričské republiky pak ukončil setkáním se Středoafričskou biskupskou konferencí. Pro křesťany i muslimy žijící daleko od hlavního města byla návštěva českého biskupa velkým povzbuzením.

Biskupa Malého na cestě doprovázeli dva ze zakladatelů české organizace SIRIRI, která v SAR působí již téměř 10 let a zaměřuje se zde na rozvoj vzdělávání, zdravotnictví a zemědělství. Partnery organizace jsou misionáři z Řádu bosých karmelitánů, kteří v SAR dlouhodobě žijí a pracují. Další informace najdete na www.siriri.org.

TS ČBK

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.
Příští číslo RC Monitoru vyjde 10. ledna 2016.

SLOVO KNĚZE

Nadešel nový Advent a zároveň papež František zahájil mimořádný Svátý rok – rok Božího milosrdenství. Obě skutečnosti – Kristův příchod a Otceva milosrdná láska – jsou v úzké vazbě, ba téměř spolu splývají. Vždyť jaké větší milosrdenství si lze představit než to, že se Bůh sklonil k lidstvu, které od něho odpadlo. Bůh se stal jedním z nás s touhou odpustit, vykoupit, obnovit a zachránit.

V Adventu je ten pravý čas pro rozjímání o podivuhodném Vtělení Božího Syna. Bůh si nejprve připravil nepřihodnější Stánek – od početí posvěcenou a hříchem nezatiženou dívku Marii. A pak se jí zeptal. Jako se první žena Eva svobodně rozhodla přestoupit mravní zákon a „jedla zakázané ovoce“, tak i Panna Maria měla uplatnit svou svobodu a rozhodnout se, zda se chce stát Matkou Boží. Nebyla nucena, ale svobodně chtěla. A tak se Slovo stalo Tělem a přebývalo mezi námi (Jan 1,14). Boží milosrdenství se setkala s láskou a oddaností nazaretské Panny. Došlo k novému propojení „nebe a země“. Započala se spása člověka.

Vtělené Slovo má touhu zachránit všechny lidi. Jeho milosrdenství je nezměrné. Ale nemůže nás „spasit bez nás“, tj. nějak automaticky. Očekává lidskou odpověď, naše svobodné rozhodnutí: zda toužíme jeho milosrdenství přijmout, zda se chceme vzdát hříchu, který od Boha odděluje, a zda jemu, Ježíši Kristu, důvěřujeme. Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě (Zj 3,20).

Tak se může s Božím milosrdenstvím setkat každý člověk. Může zakusit svůj „osobní advent“ – příchod Ježíše Krista do vlastní duše, jeho světlo, pokoj a lásku. Vyprošujme toto osvobozující setkání dalším lidem a buďme i připraveni pomoci těm, za které prosíme, nebo které k nám Pán pošle. *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! (Lk 6,36)*

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy

PROČ SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ?

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Včera jsem tady v bazilice svatého Petra otevřel jubilejní Svatou bránu milosrdenství. Ještě před tím jsem tak učinil v katedrále v Bangui, hlavním městě Středoafrické republiky. Dnes bych se spolu s vámi chtěl zamyslet nad významem tohoto Svatého roku a odpovědět na otázku: proč Svatý rok milosrdenství? Co je jeho smyslem?

Obrátit pozornost k podstatě evangelia

Církev tento mimořádný moment potřebuje. Neříkám, že pro Církev je dobrý. Říkám, že Církev tento mimořádný moment potřebuje. V naší době hlubokých změn je Církev povolána poskytnout svůj osobitý přínos tím, že zviditelní znamení přítomnosti a blízkosti Boží. A Svatý rok je příhodným časem pro nás všechny, abychom se rozjímáním o božském milosrdenství, přesahujícím každé lidské omezení a ozařujícím temnotu hříchu, mohli stát přesvědčivějšími a účinnějšími svědky.

Pohlédnout k Bohu, milosrdnému Otci, a k bratřím, kteří potřebují milosrdenství, znamená obrátit pozornost k *podstatě evangelia*, k Ježíši, k Milosrdenství, které se stalo tělem a zpřístupňuje našim zrakům velké mystérium trojiční lásky Boha. Slavit Svatý rok milosrdenství znamená učinit znovu středem našeho osobního života a našich komunit specifikum křesťanské víry, tedy Ježíše Krista, milosrdného Boha.

Volit výhradně to, co se líbí Bohu

Tedy, Svatý rok *žitého milosrdenství*. Ano, drazí bratři a sestry, tento Svatý rok je nám nabízen, abychom zakusili ve svém životě něžný a líbezný dotek Božího odpuštění, Boží přítomnosti u nás a Boží blízkosti zvláště ve chvílích největší nouze.

Tento Svatý rok je zkrátka výsadním momentem Církve, aby si osvojila volit výhradně *to, co se nejvíce líbí Bohu*. A co je tím, co se Bohu líbí nejvíce? Odpouš-

tět svým dětem, mít s nimi slitování, aby také odpouštěli bratřím a zářili ve světě jako pochodně Božího milosrdenství. To je to, co se Bohu líbí nejvíce. Svatý Ambrož v jednom teologickém spise pojednávajícím o Adamovi komentuje stvoření světa a říká, že Bůh každý den, kdy něco učinil – měsíc, slunce či živočichy – říká: „A Bůh viděl, že je to dobré.“ Když však

Nic není důležitější než volit to, co se Bohu líbí nejvíce, tedy jeho milosrdenství, jeho lásku, jeho jemnocit, jeho objetí, jeho pohlazení!

Návrat marnotratného syna (St Mary Abbots, Londýn)
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

učinil muže a ženu, Bible říká: „Viděl, že to bylo velmi dobré.“ A svatý Ambrož se ptá: „Proč říká *velmi dobré*? Proč je Bůh po stvoření muže a ženy tolik spokojen?“ Protože nakonec měl komu odpouštět. A to je krásné: radostí Boha je odpouštět, bytím Boha je milosrdenství. Proto máme v tomto mimořádném roce otevřít srdce, aby nás všechny tato Boží láska a tato radost naplnila milosrdenstvím.

Svatý rok bude pro Církev „příhodným časem“, pokud se naučíme volit to, co se Bohu líbí nejvíce, aniž bychom podlehlí pokušení myslet si, že něco jiného je důležitější či prvořadější. Nic není důležitější než volit to, co se Bohu líbí nejvíce, tedy jeho milosrdenství, jeho lásku, jeho jemnocit, jeho objetí, jeho pohlazení!

Pouze milosrdná Církev září

Také nezbytné dílo obnovy institucí a struktur Církve je prostředkem, který nás má vést k zakoušení živého a oživujícího Božího milosrdenství, které jediné může zaručit Církvi, aby byla oním městem, jež je postaveno na hoře a nemůže zůstat skryto (srov. Mt 5,14). Pouze milosrdná Církev září! Kdybychom měli být jen na chvíli zapomenout, že tím, co se Bohu líbí nejvíce, je milosrdenství, byla by každá naše snaha marná, protože bychom se stali otroky svých institucí a svých struktur, i kdyby byly jakkoli obnovené. Byli bychom stále otroky.

„Mocně pocítit radost, že jsme byli nalezeni Ježíšem, který nás jako Dobrý Pastýř přišel hledat, protože jsme zbloudili“ (Homilie papeže Františka, nešpory z vigilie neděle Božího milosrdenství, 11. duben 2015) – to je cíl, který si Církev klade v tomto Svatém roce. Takto v sobě posílíme jistotu, že milosrdenství může skutečně přispět k vytvoření lidštějšího světa. Zvláště v těchto našich časech, kdy je odpuštění v prostředích lidského soužití vzácným hostem, se důraz na milosrdenství stává naléhavějším, a to všude: ve společnosti, v institucích, v práci a také v rodině.

Sebeláska dusí milosrdenství

Jistě, někdo může namítnout: „Ale Otče, neměla by Církev v tomto Roce dělat něco víc? Je správné rozjímání o Božím milosrdenství, ale existují urgentní potřeby!“ To je pravda, mnohého je třeba a já to jako první nepřestávám připomínat. Je však třeba mít na zřeteli, že kořenem zapomnění, do něhož milosrdenství upadá,

je vždycky *sebeláska*. Ve světě má podobu exkluzivního hledání vlastního prospěchu, potěšení a poct pojcích se ke snaze hromadit bohatství, zatímco v životě křesťanů je často maskována pokrytectvím a zesvětštěním. To všechno odporuje milosrdenství. Ve světě popudy sebelásky odcizují milosrdenství a jsou tak mnohé a četné, že často už nejsme s to rozpoznat je jako krajnosti a pochybení.

Proto je nezbytné uznávat, že jsme hříšníci, abychom v sobě posílili jistotu božského milosrdenství. „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“ To je krásná modlitba, snadná modlitba, kterou lze říkat denně: „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“

Draží bratři a sestry, rád bych, aby v tomto Svatém roce každý z nás udělal

zkušenost s Božím milosrdenstvím, abychom byli svědky toho, co se Bohu líbí nejvíce. Je naivní myslet si, že to může změnit svět? Ano, lidsky řečeno je to bláznovství, ale „pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé“ (1 Kor 1,25).

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

NEMINOUT SE S ROKEM MILOSRDENSTVÍ

Petrův nástupce má moc klíčů. Co otevře, je otevřené. Máme tedy Rok milosrdenství. To je nejpodstatnější. Navzdory všem kontroverzím, které doprovázejí tento pontifikát, a tichým, ač vážným obavám, jaké v mnoha katolicích budí jednání papeže Františka, nesmíme dovolit, aby milost tohoto Roku milosrdenství nebyla v plnosti využita.

Zlý dělá všechno proto, aby účinky milosti překazil. Už dávno jsem neviděl tak prázdnou na papežských slavnostech. 8. prosince byl Vatikán jedním z nejlépe střežených míst na světě. Na každém kroku čekala kontrola, po zuby ozbrojení vojáci. Když jsme se ráno vydávali s manželkou do centra médií, abychom komentovali pro českou a polskou televizi přenos z vatikánské mše, dostali jsme na překonání dvousetmetrového úseku v hlídaném pásmu, ale mimo hlavní trasu, doprovod dvou policistů. Nic podobného tu nikdy nebylo. Po útocih v Paříži všichni propadli kolektivní psychóze. Církev se měla otvírat a místo toho jsme se poprvé cítili jak v obležené pevnosti. A skutečně to zafungovalo. Žádný útok nebyl, ale chyběli i věřící. Na některých středních audiencích jsme vidali více lidí než nyní na slavnostní inauguraci Svatého roku na slavnost Neposkvrněné, v den, který je v Římě svátkem a volným dnem. Strach vítězil.

Dobrému prožívání Roku milosrdenství nepřeje ani narůstání polemické atmosféry. Nepřehání snad papež s tím milosrdenstvím, neumenšuje tak rozměr spravedlnosti – tázal se ve svém advent-

Foto: Flickr, UK in Holy See (CC BY-NC 2.0)

Nenechme se svázat strachem ani ochromit pochybnostmi. Nedovolme, aby milost Roku milosrdenství zůstala nevyužita.

ním kázání papežský kazatel, s odkazem na otázky, které dnes krouží v katolickém světě. Otec Cantalamessa upokojoval Františka a radil nezabývat se příliš těmito pochybnostmi, protože – jak učil svatý Augustin, spravedlnost Boží se dnes uskutečňuje právě v milosrdenství, které nás ospravedlňuje, činí spravedli-

vými. Na jiný aspekt Boží spravedlnosti, na Boha, který trestá a odměňuje, přijde čas jindy, v eschatologické budoucnosti.

Je ovšem pravda, že papežská slova lze mylně interpretovat. „Morálka už není nejdůležitější. V Církvi nastal čas povolnosti,“ přesvědčují nás mediální komentáře s odvoláním na Františkovo novátorské učení. A to samo už budí zmatek, provokuje k reakci, otevírá polemiky. Ukazuje se, že musí pozvednout hlas kardinál Müller, prefekt Kongregace pro nauku víry, aby vysvětlil, že takto chápané milosrdenství nemá nic společného s evangeliem.

Zbytečnou polemiku v době inaugurace Svatého roku vyvolalo také velmi kritické hodnocení předkoncilního období v Církvi. Podle Františka Církev tehdy vážla na mělčině, uzavřená v sobě a teprve koncil ji z této mělčiny vytáhl a vedl k misijnímu dynamismu. Podle kardinála Camilla Ruiniho, bývalého papežského vikáře pro Řím, je takové kladení věcí nepoctivé, protože předkoncilní Církev se vyznačovala velkým misijním dynamismem a mělčiny nechybí ani dnes.

Papežská slova a gesta probouzejí v Církvi emoce a rozruch, jaký si František sám přál. Nejsm si jen jist, zda je to ten pravý postoj pro dobu jubilea.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

NAKONEC MÉ NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE ZVÍTĚZÍ

Úvaha na významem fatimského příslibu vítězství Mariina Srdce

Letos jsme si připomněli 15. výročí putování svatého Jana Pavla II. do Fatimy a putování sochy Panny Marie Fatimské do Říma. Toto výročí a zvláště blížící se sté výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě je pobídkou znovu se zamyslet nad významem tohoto zjevení.

Putování svatého Jana Pavla II. do Fatimy v květnu 2000

V roce 2000, v roce Velkého jubilea vtělení Božího Syna, došlo k takřkajíc oboustranné pouti svatého papeže Jana Pavla II. a Panny Marie Fatimské: nejprve svatý Jan Pavel II. putoval z Říma do Fatimy – byla to již jeho třetí apoštolská cesta na toto poutní místo – a pak Panna Maria Fatimská, respektive socha Panny Marie Fatimské, putovala z Fatimy do Říma.

Nejprve se zastavme u první z těchto poutí, tedy u pouti svatého Jana Pavla II. do Fatimy: Došlo k ní v sobotu 13. května, o svátku Panny Marie Fatimské. Svatý Jan Pavel II. slavil ve Fatimě mši svatou za nesmírné účasti poutníků, při níž prohlásil za blahoslavené dva ze tří fatimských pasáček a vizionářů, Hyacintu a Františka. Třetí z fatimských vizionářů, Lucie – sestra Lucie – tehdy ještě žije a blahorečení se účastní. Umírá pak o pět let později, dne 13. února 2005.

Co však vyvolá největší rozruch a naplní první stránky novin na celém světě, je vystoupení kardinála Angela Sodana, papežova státního sekretáře, na konci mše svaté. Oznámil totiž, že se papež rozhodl zveřejnit tzv. třetí fatimské tajemství.

Třetí fatimské tajemství

O co se v případě třetího fatimského tajemství jedná? Mnozí to jistě vědí, ale neuškodí to připomenout. Panna Maria se třem fatimským dětem zjevila v roce 1917 celkem šestkrát: s jednou výjimkou vždy třináctého dne měsíce. Zatímco první část zjevení – v květnu, červnu a červenci – má spíše charakter poselství, druhá část zjevení – v srpnu, září a říjnu – má spíše charakter znamení, zázraků potvrzujících předchozí poselství. A tak jako fatimská znamení vrcholí

mimořádným slunečním zázrakem dne 13. října 1917, jedním z největších zázraků v dějinách Církve, kterého byly svědky tisíce lidí, tak fatimské poselství vrcholí předtím dne 13. července 1917, kdy Panna Maria odhaluje Lucii, Františkovi a Hyacintě tajemství o třech částech.

Srdce Panny Marie probodené sedmi meči
Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Hlavní boj probíhá v našem srdci. Připojíme se ke Kristu a Panně Marii? Na stranu, jež se někdy zdá být poražená, ale ve skutečnosti je už nyní vítězná?

Zatímco první část tajemství, obsahující vidění pekla, a druhá část tajemství o úctě k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, druhé světové válce a rozšíření bludů Ruskem, byly zveřejněny již dříve, třetí část tajemství, týkající se pronásledování Církve, je tedy publikována až v tomto roce 2000. Ocitujme alespoň

některé věty této třetí části tajemství: „V oslnivém světle, kterým je Bůh, jsme viděli [...] bílé oblečeného biskupa – vytušili jsme, že je to Svatý otec. Další různí biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice vystupovali na strmou horu, na jejímž vrcholku byl velký kříž z hrubých kmenů, jako z korkového dubu s kůrou; dříve než sem Svatý otec dospěl, procházel velkým polorozbořeným městem, rozehvělý, s kolísavým krokem, zkroušený bolestí a trýzní se modlil za duše mrtvol, které na cestě potkával; když došel na vrchol hory a padl na kolena u paty velkého kříže, byl zabit skupinou vojáků, kteří na něho vystřelili několik ran z pušek, několik šípů; stejně tak zemřeli jeden za druhým ostatní biskupové i kněží, řeholníci, řeholnice a různé světské osoby, muži i ženy různých tříd a postavení.“¹

Naplnění třetího fatimského tajemství v pronásledování Církve

Víme, že tato prorocká slova – plným právem bylo řečeno, že „mezi moderními zjeveními je Fatima bezpochyby zjevením nejvíce prorockým“² – se naplnila v hrůzném a zároveň slavném pronásledování Církve ve 20. století, které svým rozsahem nemá v dějinách obdoby: v nesmírných zástupech biskupů, kněží, řeholníků, řeholnic a křesťanských laiků, kteří byli z nenávisťi k víře a Církvi zabiti ve dvacátých letech 20. století v Mexiku a v třicátých letech ve Španělsku – mnozí z nich umírali s výkřikem: „Viva, Cristo Rey!“ – „Ať žije Kristus Král!“ –, dále v Sovětském svazu a dalších komunistických zemích i v zemích, které během druhé světové války ovládli nacisté, zvláště v Polsku. Vždyť ve druhé části fatimského tajemství mluvila Panna Maria o tom, jak Rusko „rozšíří své bludy po světě a bude podněcovat války a pronásledování Církve“.³

Víme také, že vidění zabití Svatého otce se naplnilo v atentátu na svatého Jana Pavla II. na náměstí svatého Petra v Římě dne 13. května 1981, tedy o svátku Panny Marie Fatimské. A nejenom: jak píše kardinál Joseph Ratzinger, tedy budoucí papež Benedikt XVI., ve svém teologickém komentáři k třetímu fatimskému tajemství, v „*namáhavém výstupu*“ papeže „*na horu můžeme bezpochyby najít zobrazení různých papežů, kteří, Piem X. počínaje až po nynějšího papeže,*“ tedy Jana Pavla II., „*sdíleli utrpení tohoto století,*“ 20. století, „*a snažili se uprostřed nich jít po cestě, která vede ke kříži.*“⁴

Dvě fáze soudního procesu mezi Kristem a světem

Jaké zástupy mučedníků tudíž kráčely ve 20. století zvláštním způsobem ve stopách samotného Ježíše Krista trpícího a ukřižovaného! Jak v této souvislosti nepřipomenout Kristova slova z jeho řeči při poslední večeři, slova o Duchu Svatém: „*A on, až přijde, usvědčí svět ze hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu*“ (Jan 16,9)! Pán Ježíš zde hovoří o jakémsi soudním procesu: můžeme říci o grandiózním soudním procesu mezi ním, Kristem, a světem. Tento proces má jakoby dvě fáze: lidskou a božskou. Lidská fáze je ve chvíli, kdy Pán Ježíš pronáší tato slova, již velmi blízká: soud před velerádou, Herodem a Pilátem, završený Kristovým ukřižováním. Není zde žádný Kristův obhájce a světu se zdá, že nad Kristem vítězí a triumfuje. Podobně se zdálo, že svět triumfuje nad Kristem, Církví, křesťanstvím, když ve 20. století hromadně zabíjel biskupy, kněze, řeholníky, řeholnice a křesťanské laiky. A když dnes zabíjí mnohé křesťany v islámských zemích.

Pak je zde ovšem druhá, božská fáze soudního procesu, kdy případ, kauza Krista a křesťanství je nově probírána před tribunálem dějin a lidského svědomí. V této druhé fázi soudního procesu vystupuje jako účinný obhájce Krista a jeho učedníků Duch Svatý. Jeho působením se definitivní výsledek procesu mění: Ježíš a jeho učedníci se stávají vítězi a triumfují a svět je odsouzen. Žalobce se stává obžalovaným a je odsouzen. Jak říká Pán Ježíš při poslední večeři, Duch Svatý jako obhájce působí toto vítězství

Panna Maria Fatimská, blahoslavení František a Hyacinta (kostel sv. Dominika v Lisabonu)
Foto: Wikimedia Commons, © José Luiz Bernardes Ribeiro / CC-BY-SA-3.0

Ježíšovy strany tím, že usvědčuje svět z hříchu: z hříchu, který spočívá v tom, že v něj, Krista, přes všechna jeho znamení neuvěřili; že usvědčuje svět ze spravedlnosti, protože Kristus Pán vstal z mrtvých a odešel k Otci, a tak dokázal, že je skutečně Božím Synem, a konečně tím, že usvědčuje svět ze soudu, „*že vládce tohoto světa je už odsouzen*“: rozsudek odsouzení tedy v posledku nepostihne svět, ale satana jakožto „*vládce tohoto světa*“ (srov. Jan 16,8–11).⁵

Zapojení Panny Marie a Kristových učedníků do procesu mezi Kristem a světem

Fatima nejenom ukazuje, jak Kristovy učedníci jsou zapojeni do první, lidské fáze Kristova procesu, kdy svět zdánlivě triumfuje, ale jak také a především mají účast na druhé, božské fázi Kristova procesu, kdy triumfuje Kristus. Třetí fatimské tajemství tak končí obrazným viděním dvou andělů, každého s křišťálovou nádobou v ruce, kteří do těchto nádob zachycují krev mučedníků a zalévají jí duše, jež se přibližují k Bohu.⁶

A zvláště Fatima ukazuje na mimořádné zapojení Panny Marie do tohoto procesu: Jak Maria hluboce spolutrpí s Kristem i s jeho učedníky. A jak Maria, co „*nejtěsněji spojena*“ s Kristem „*v zá-pase proti pekelnému nepříteli*“,⁷ má také

zvláštní podíl na Kristově triumfu: jak je to společný triumf Kristův a její. To vyjadřují její slavná slova z druhé části fatimského tajemství: „*Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.*“⁸ Jsou to slova, která se jistě naplní definitivně a v plnosti na konci časů, ale jež se zároveň naplňují předběžně a částečně již v tomto čase.

Putování Panny Marie Fatimské do Říma v říjnu 2000

Prvním prostředkem k uskutečnění tohoto triumfu Krista a Marie je podle Panny Marie Fatimské zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, a to zvláš-

¹ In: KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY: *Fatimské poselství*. Praha: Sekretariát České biskupské konference, 2000, s. 17 [též přístupné na internetu: <http://www.cirkev.cz/cirkev-ve-svete/dokumenty/cervena-rada/?page=2>].

² Slova kardinála Tarcisia Bertona. Tamtéž, s. 3.

³ Tamtéž, s. 12.

⁴ Tamtéž, s. 31.

⁵ Při exegezi Jan 16,8–11 jsme zvláště vycházeli z vynikajícího komentáře José María BOVERA: *Comentario al Sermón de la Cena*. 2. ed. Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos, 1955.

⁶ Srov. *Fatimské poselství*, s. 17.

⁷ Prus XII.: Apoštolská konstituce *Munificentissimus Deus* o nanebevzetí Panny Marie. In: *Liturgie hodin IV: Liturgické mezidobí 18.–34. týden*. Praha: Karmelitánské nakladatelství, 2003, s. 1235.

⁸ Srov. *Fatimské poselství*, s. 12.

tě zasvěcení Ruska: v tomto zasvěcení spočívá, můžeme říci, jádro fatimského poselství.⁹ A tím se dostáváme k druhé pouti v Jubilejním roce 2000, kterou bylo putování sochy Panny Marie Fatimské z Fatimy do Říma v říjnu tohoto roku. Tehdy se konalo jubileum biskupů, takže ve Věčném městě se sešli biskupové celého světa a svatý Jan Pavel II. ve spojení s nimi před sochou Panny Marie Fatimské zasvětil svět jejímu Neposkvrněnému Srdci: opakoval tak podobné zasvěcení, které tamtéž učinil dne 25. března 1984.

Duchovní boj v našem srdci

Co říci na závěr? Jistě to, že hlavní boj probíhá v našem srdci: Necháme se ve svém srdci vést milostí Ducha Svatého, a jsme tak na straně Ježíše Krista a Panny Marie? Na straně, která se někdy zdá být

poražená, ale ve skutečnosti je už nyní vítězná? Nebo se necháme vést tělem, světem a ďáblem, a jsme tak na straně, která se někdy zdá být velmi mocná a vítězná, ale ve skutečnosti je už nyní poražená? Všichni víme, že život je duchovní boj a že někdy, ba často upadáme. Vždy však můžeme znovu povstat a dostat odpuštění a novou sílu k boji ve svátosti pokání, jejíž důležitost Fatima také vyzdvihuje.

Když papež Benedikt XVI. jako zatím poslední papež navštívil v roce 2010 Fatimu – současný Svatý otec František se tam chystá v roce 2017 u příležitosti stého výročí zjevení –, ukončil své hlavní kázání slovy: „*Kéž těchto sedm let, které nás dělí od stého výročí zjevení, urychlí předpovídané vítězství Neposkvrněného Srdce Mariina ke slávě Nejsvětější Trojice.*“¹⁰ A my v tomto roce můžeme obdob-

ně uzavřít slovy: „*Kéž tyto dva roky, které nás dělí od stého výročí zjevení, urychlí předpovídané vítězství Neposkvrněného Srdce Mariina ke slávě Nejsvětější Trojice.*“

P. Štěpán Maria M. Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria M. Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP a na Angeliku v Římě

⁹ Dovolujeme si odkázat na svůj článek „Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“. In: *RC Monitor*, 9 (2012), č. 22. s. 10–14 [též přístupné na internetu: <http://rcmonitor.cz/periodika-rc/&p=7>].

¹⁰ Homilie ve Fatimě dne 13. května 2010 [přístupné na internetu: <http://radiovaticana.cz/clanek.php4?id=12806>].

A JSME TAM, KDE JSME BYLI

Většina národa si v Hissově případě podržela otevřenou mysl. ... To byli ti, kdo cítili, že v Hissově případě působí ničivě síly, že tyto síly působily už dlouho před jeho začátkem, v době, kdy osvícení duchové pohrdavě zlehčovali komunistické nebezpečí a jakoukoli zmínku o něm hned označovali za hon na čarodějnice (W. Chambers, Svědek).

Před několika dny, uprostřed proislámské mediální kampaně, jsem po delší době otevřela svou oblíbenou knihu, *Svědka* od Whittakera Chamberse. Autor podrobně líčí, jak se před druhou světovou válkou v USA rozšířily sympatie ke komunismu a komunistický vliv. Chambers sám se stal komunistou a zapojil se do komunistické špionáže. Když se s komunistem rozešel, chtěl své zkušenosti ohlásit americkým vládním místům. Tam o jeho sdělení nebyl zájem, takže během války byla stále řada významných míst obsazena komunisty. Na veřejnost se celá věc dostala až v roce 1948, když se jí začala zabývat FBI a začal ji vyšetřovat Výbor pro neamerickou činnost Sněmovny reprezentantů.

Kauza vyvrcholila tzv. Hissovým procesem: Alger Hiss, vysoký kádr minister-

stva zahraničí, jehož kariéra se klenula až do těch nejvyšších pozic ve státní administrativě, který se podílel na přípravách stanov OSN, zúčastnil se Jaltské konference i zakládající konference OSN – se pokusil popřít své členství v Komunistické straně USA i svou špionážní činnost a Chambersova tvrzení prohlašoval za falešná. Nakonec byl Hiss odsouzen

Zatímco běžní lidé se islámu vesměs obávají, velká část intelektuálů a mediálních činitelů jejich obavy odmítá.

pro krivou výpověď před kongresovým výborem, ale přesto řada amerických intelektuálů dlouhá léta jeho vinu zpochybňovala: definitivně se potvrdila vlastně až v roce 1996.

Uvědomila jsem si určitou podobnost tehdejší situace s tou dnešní: úporné popírání zjevných věcí, snaha zesměšnit reálné obavy lidí...

Snad nic není na Hissově případě zřejmější, historicky znepokojivější, než ta

nápadná trhlina mezi obyčejnými lidmi tohoto národa a těmi, kdo za něj mají jednat, myslet a mluvit. Byli to právě ti „lepší lidé“, kteří stáli za Hissem a byli ochotni zajít velmi daleko, aby ho chránili a bránili. Byli to ti osvícení a mocní, ti hluční hlasatelé volného myšlení, kteří v pro-hissovské psychóze uzavřeli svou mysl natolik, že už nedokázali rozlišovat mezi skutečným a neskutečným: to, co je u jedince chorobou, znamená pro národ poslední varování, píše Chambers.

Zatímco většina normální populace se islámu obává, podstatná část intelektuálů a zejména mediálních činitelů jejich obavy odmítá. Arogance těchto lidí je shodná se situací v době nástupu komunistické totality. Také dnes se zvětšuje trhlina mezi veřejným míněním a názorem běžných lidí. Zvykáme si, že médiím už zase nelze věřit. A jsme tam, kde jsme byli.

Díky Bohu za internet!

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

Průčelí severního transeptu Národní svatyně Neposkvrněného Početí ve Washingtonu věnované tématu Božího milosrdenství. Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

SKUTKY DUCHOVNÍHO MILOSRDENSTVÍ

Co je bezprostředním a nejvlastnějším posláním Církve ve světě

Papež František zahájil 8. prosince Svatý rok milosrdenství a vyzývá nás, abychom přinášeli milosrdenství světu a každému člověku. Milosrdenství však může sklouzávat k morální laxnosti a zbanalizované „dobrotivosti“. Připomeňme si proto nauku Církve o milosrdenství, jak ji ve své přednášce představil kardinál Giacomo Biffi.

Chtěl bych věnovat něco ze svého skromného myšlení výčtu tzv. „skutků duchovního milosrdenství“, který v obecném povědomí vybledl. Jako by to, co je obsaženo ve starých katechismech a spisech, které ještě dokázaly pojmenovat věci jejich pravým jménem, jevílo se nám dnes již trochu zhrublé a škrobené. Snad proto, že naše duše se stala příliš delikátní a nedůtklivou.

Přečtěme si seznam těchto skutků v KKC č. 2447. Dovolím si změnit poněkud jejich pořadí, abychom si usnadnili logiku této úvahy: 1. Učit nevědomé; 2. Radit pochybujícím; 3. Napomínat hříšné; 4. Těšit zarmoucené; 5. Odpouštět urážky; 6. Snášet trpělivě obtížné osoby; 7. Modlit se k Bohu za živé i mrtvé.

Všichni jsou příjemci

Na rozdíl od skutků tělesného milosrdenství, kde (zpravidla, i když ne vždy) ten, kdo dává najíst hladovému, sám netrpí hladem, a kdo trpí hladem, nemá podmínky, aby dal najíst, zde dobrodinec i obdarovaný nejsou nijak zvláště odlišeni. Je dokonce dobrým pravidlem je opravdu nerozlišovat: všichni jsme příjemci těchto „skutků“. Je proto dobré, aby každý z nás byl současně „instruktor“ i „ignorant“, moudrý rádce i pochybující, strážce spravedlnosti i hříšník, schopný potěšit i toužící po potěše, povoláný odpouštět i urážející, rozhodnutý mít trpělivost a vždy být připraven druhým odpustit, přímluvce u Boha ve prospěch druhých i ten, kdo potřebuje bratrské

modlitby všech. Pouze v této optice můžeme doufat, že budeme konat plodné skutky, které jsou nám doporučovány.

Naše vlastní úkoly

Úvaha o „skutcích duchovního milosrdenství“ pak nabývá výjimečnou závažnost a aktuálnost, jestliže se snaží vyloučit, jaká je vlastní povaha solidarity, kterou Církev jako taková má prokazovat ve vztahu k lidstvu. Není pochyb, že křesťanská láska probuzená a živená Eucharistií se musí projevovat také v oběti za ty nejnešťastnější, pro které představuje ten největší platný přínos, protože se zde řeší pozitivně jejich nejpodstatnější primární problémy a mohou se pak těšit z plného stavu své osobní důstojnosti. Běda Círk-

vi, jestliže na to zapomíná. Ale běda, jestliže na to omezí své působení ve světě. Běda nám, jestliže krok za krokem dojdeme k představě Nevěsty Kristovy jako určité podpůrné bytosti, nebo jako náhradníka a pomocníka Červeného kříže.

Nebezpečí tohoto neuvědomovaného zkomolení není dnes nereálné; je podporováno jak zájmy světských mocností, tak také naší starostí, abychom byli akceptováni dominantní kulturou. Jistě, křesťanské společenství je ustavičně pobízeno k velkodušnosti také v těchto oblastech: je to slovo samotného Krista, který nás v tomto směru napomíná (srov. Mt 25,31–46). Ale míra lidské bída, i když stále značná, by neměla živit nepřiměřené vědomí viny. Je třeba říct velmi jasně, že řešit od kořene sociální problémy přímo a samy o sobě nám nepřísluší: byl by to integralismus, kdybychom si to mysleli, byl by to přímo nelegitimní pokus připojovat se po bok civilní společnosti a ujmát se stejných statutárních úkolů a stejné odpovědnosti. Křesťanské společnosti přísluší – a to je ta nejširší a nejnaléhavější povinnost – proměňovat každý den svou víru v to, co je jí konkrétně dáno, do akce lásky, která zastihuje bratry v každé jejich situaci a každé jejich skutečné potřebě.

V tomto profilu, kdy se poněkud zapomíná na tzv. „skutky duchovního milosrdenství“, bude užitečné zachovat ve správné rovnováze naše pojetí aktivní křesťanské přítomnosti a také připomenout to, co je bezprostředním a nejvlastnějším posláním Církve ve světě.

I. Učit nevědomé

Nevědomý – to neznamena bez kultury a bez erudice. Ignorant je ten, kdo nezná to, co by měl právě znát, i když je třeba univerzitním profesorem nebo třeba slavným spisovatelem. Jedná se o zvláštní situaci člověka, zvláště člověka dnešní doby, který zná všechno s výjimkou toho nejpodstatnějšího, který dokáže řešit nejkomplikovanější úkoly, ale oněmi před základními a nejjednoduššími otázkami, který je schopen sbírat kameny na Měsíci, ale nedokáže si odpovědět, co vlastně přišel dělat na tuto zem. Neznat smysl našeho vlastního života, neznat, jaký je osud, který nás na konci čeká; neznat, zda náš vstup do života má nějakou pre-

misu a má jako důvod plán lásky nebo slepou kauzalitu: toto je absurdní noc, která vyžaduje, aby byla osvětlena.

Prvním a největším úkonem lásky, který může být prokázán člověku, je říci mu, jak se věci mají. To znamená také zjevit mu jeho vlastní identitu. Toto je první milosrdenství, které Církev uskutečňuje – má uskutečňovat – ve vztahu k lidské rodině: neodkladné sdělení pravdy. Spása našich bratrů jako taková nebu-

Giovanni di Paolo: Zvěstování, detail (1435)
Foto: Flickr, jimforest (CC BY-NC-ND 2.0)

První a největší úkon lásky, jež lze prokázat člověku, je říci mu, jak se věci mají. To znamená také zjevit mu jeho vlastní identitu.

de pouze plodem naší vlídné schopnosti naslouchání a dialogu (je to nicméně věc důležitá a nezanedbatelná), ale plodem božské pravdy hlášané bez přibarvení a bez zkomolení.

Ježíš spojil dar svého těla a své krve s přijetím svého slova, a to i toho, které je nejobtížněji přijatelné. Eucharistická řeč v Kafarnaum vyvolává více než kterákoli jiná v evangeliu odmítání u mnoha posluchačů: *Je to tvrdá řeč, kdo ji má poslouchat?* (Jan 6,6). Ale Pán se nedomnívá, že na tomto poli je možno poskytnout snadné slevy: *Chcete odejít i vy? Šimon Petr*

odpověděl: Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že jsi Svatý Boží (Jan 6, 67–69).

2. Radit pochybujícím

Váhání, zmatky a nerozhodnost jsou u člověka normální; čím je prozíravější v hodnocení a v analýzách, tím větší nejistotu zakouší při rozhodování. Nerozvážní a omezení naopak ihned vědí, co dělat. Na druhé straně žít znamená jednat, a jednat znamená překonávat nejistoty. Takže vyslovený názor, který příteli pomáhá lépe se rozhodnout, představuje často velmi cenný dar. Názory je lépe sdělovat tehdy, když jsou požadovány, a pokud nejsou, slouží jen k narušení přátelství. A také, když jsme dotazováni, je vhodné (pokud tak můžeme učinit v souladu se svědomím) nabídnout rady, které je dotyčný připraven přijmout, jinak se bude domnívat, že nebyl pochopen, nebo bude mít pochybnosti o schopnostech rádce. Když se však jedná o základní životní otázky, pak je vnitřní nutností spásné funkce pravdy překonat pochybnost.

Je velkou láskou připomínat tento princip současné kultuře. Žijeme ve společnosti, která si vyhrazuje právo pochybovat. Podle některých to má být znakem myšlení schopného a otevřeného všem hodnotám, zatímco jistoty (a zvláště jistoty o víře) mají vyjadřovat úzkost, dogmatismus, nesnášenlivost a uzavřenost před dialogem.

Při troše pozornosti není obtížné zjistit, že ti, kdo obviňují věřící, že si nepřipouští pochybnosti, mají sami přesvědčení, jež pokládají za neoddiskutovatelná. Vidíme tedy, že se nejedná o odůvodněnou kritiku jistot jako takových, ale spíše o nesnášenlivost k jistotám druhých.

Křesťanské jistoty mají větší pravděpodobnost, že jsou hodnotami objektivními, a nikoli jen nějakou zatvrzelostí. Jestliže ten, kdo je hostí ve své duši, pojímá je a usiluje pokládat je ani ne tak za své vlastní, jako spíše za plné osobní společenství s bezchybným světlem, které Církvi daroval Duch pravdy a které jsou nezczitelným dědictvím Nevěsty Kristovy po dlouhá staletí jejich dějin. Máme k dispozici jen jeden život: nechceme-li riskovat, že ho promrháme, je nevyhnutelné nacházet pevné body uprostřed pestrosti

a nestálosti názorů. Umět nabídnout dezorientovanému člověku nepochybné jistoty je druhé milosrdenství Církve.

3. Napomínat hříšníky

Hřích v očích víry je to největší neštěstí, které nás může potkat. Podat ruku bratru, aby se od něho osvobodil, znamená opravdu mu prokázat lásku. *Kdo odvrátí hříšníka od jeho bludné cesty* – píše svatý Jakub – *zachrání jeho duši před smrtí a přikryje množství hříchů* (Jak 5,20). A List Galatským: *Kdyby byl někdo stržen náhle k nějakému poklesku, uveďte ho na správnou cestu v duchu mírnosti; jste přece lidé duchovní. Jen si dávej každý pozor sám na sebe, aby ses nedostal do pokušení i ty* (Gal 6,1). Bratrské napomenutí je tedy delikátní podnět spojený s rizikem. Nesmíme ztrácet ze zřetele důrazné Pánovo slovo: *Jak můžeš říct bratru: dovol, abych ti vytáhl třísku z oka, zatímco máš ve svém oku trám?* (Mt 7,4). Svatý Augustin se takto modlil v této věci: „Pokaždé, když se jedná o hřích toho, který klesl, dopřej mi zakusit s ním soucit, abych ho nekáral povýšeně, nýbrž abych plakal a naříkal, takže zatímco pláču nad druhým, pláču sám nad sebou.“ A bude dobré v každém případě být přesvědčeni, „že nejlepším bratrským napomenutím je příklad bezúhonného chování“.

A v nejuniverzálnější a nejpodstatnější hodnotě nás tento třetí námět dobra učí, že patří k vlastnímu poslání Církve usilovat, aby neztratila v obecném povědomí smysl pro to, co je správné a co je chybné. Podle sugestivní stránky, která otevírá Písmo svaté, stvořitelství Boha začíná rozlišením mezi světlem a temnotami (srov. Gn 1,4), tak jako počátek katastrofy člověka spočíval v přeludu stát se jako Bůh pánem dobra a zla (srov. Gn 3,5). Aby všechno nepropadlo prvotnímu chaosu a aby satanské našeptávání nepokračovalo ve svém otravování srdcí, je třeba bez ostychu vysvětlovat lidem Boží zákon a měřítko mravnosti našich skutků: rozlišování dobra a zla je nezbytným předpokladem pro skutečně lidský život. A to je třetí milosrdenství Církve.

4. Těšit zarmoucené

Kdo se rozhodne, že bude těšit zarmoucené, nebude na tomto světě nikdy neza-

městnaný. *Smutek zahubil mnohé, není z něho žádný užitek* (Sir 30,23), říká Boží kniha. A přece. Nemáme mnoho důvodů, abychom byli veselí, nebo přinejmenším nemáme důvody k radosti, které by nebyly těsně spjaty s životem. Již Homér řekl, že člověk je nejsmutnější ze všech tvorů, kteří žijí na zemi. Je to hořkost, která prostupuje všechnu pohanskou literaturu. Otázka radosti je velmi vážná. A je obsažena v těchto pojmech: jsme stvoření pro štěstí, nicméně ono se zjevuje příliš často v nedosažitelných podmínkách. Moderní způsob života – plný pohodlí a nenasytý ve vymyšlení neslychaných forem uspokojování a zálib – jeví se, jako

Podat ruku bratru, aby se osvobodil od hříchu, znamená opravdu mu prokázat lásku.

Přebahatě hodinky vévody z Berry, Vjezd do Jeruzaléma, detail (15. stol.). Foto: Wikimedia Commons

by rozmnožoval přímo proti všem záměrům důvody k smutku a zoufalství. Údaje o rostoucím počtu sebevražd jsou toho jasným důkazem: *Smutek světa* (2 Kor 7,10), konstatoval již svatý Pavel.

V sociálním modelu, který se dnes uplatňuje, nepozorujeme, že bychom dosahovali radosti a plné pohody: zakoušíme spíše nezdravý. Protože pokud se neradujeme skutečně opodstatněně a s jasnou nadějí, vlastně se neradujeme. Křesťanství je realistické: ví, že člověk se nachází v slzavém údolí a že ponechán

vlastním silám není schopen se z něho vymanit, a když, tak jen v krátkých úsecích prázdných zábav a iluzí. Ale křesťanství nemůže a nesmí zapomínat, že je v podstatě „evangeliem“, to znamená radostnou zvěstí. Je to radost z potvrzené spásy, která je již zde přítomná a jen čeká, že se jí člověk otevře. Je to spása již nyní a nám na dosah: Eucharistie je zde a říká nám, že spásný čin a sama osoba Spasitele jsou zde a dnes mezi námi. A to je čtvrté milosrdenství, předpovězené Ježíšem v předvečer jeho ukřižování. *Náš smutek se obrátí v radost* (Jan 16,20).

5. Odpouštět urážky

Mezi neslychanými příkazy evangelia je tento snad nejvíce překvapující: *Když se tvůj bratr proti tobě prohřeší sedmkrát za den a sedmkrát se na tebe obrátí a řekne: „Je mi to líto, odpusť mu“* (Lk 17,4). Už to je jistě obtížné; ale alespoň zde se jedná o provinilce, který se omluvil. Ve skutečnosti je úplná Kristova nauka širší a nepodmíněná: *A kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i vám odpustil váš nebeský Otec vaše poklesky* (Mk 11,25).

Této škole učí také apoštolové: *Nikommu neodplácejte zlým za zlé* (Řím 12,17), naopak *dobrořečte těm, kteří vás pronásledují* (Řím 12,4). Je to řeč, kterou máme oposlouchanou a už nás nedojímá. Ale její praktické uskutečňování je velmi vzdálené od lidských obyčejů, ve kterých převládají zlost a pěstovaná nevraživost. Jedna z velmi podstatných příčin sociálního zla je právě přetrvávající nenávisť a msty, které podněcují řetěz nekončících represálií, tedy utrpení. Proto je tak důležité páté milosrdenství, kterým se Církev obrací na svět: je to výzva, aby u všech převládla „kultura odpouštění“. Kdykoli se slaví Eucharistie, vstupuje do lidských dějin energie dobra schopná překonat v srdcích stále se opakující útoky ducha animozity a odvety, protože pokaždé se znovu uskutečňuje tajemství triumfu vykoupení a božské velkodušnosti nad množící se lidskou zlobou.

6. Snášet trpělivě obtížné osoby

Všichni se musíme započítat do počtu „obtížných osob“, přirozeně někdo více, někdo méně. Tento podnět je prospěšný

pro všechny. A všichni se musíme učit ctnosti snášenlivosti.

Pouze osvícenská naivita – určená k rychlé deziluzi – by nás mohla přivést k myšlence, že lidé jsou od narození sympatičtí a že na tomto principu se může zakládat naše filantropie. Jako obvykle křesťanství je v těchto věcech pozornější. Nikoli proto, že bychom byli dobří a k pomilování, musíme přát dobro druhým, ale proto, že dobrý je Bůh, který z lásky stvořil všechny, nás i druhé. Bylo by zajímavé, i když poněkud riskantní, sestavit seznam, alespoň pro kategorii „obtížná osoba“. Řekněme jen, že se zde nacházejí také často lidé úctyhodní. Například ti, kteří mají výjimečnou horlivost a neberou na vědomí, že i když se neděje nic zlého, ani dobro nekonají všichni a ve všem.

Např. přítel novinář, kteří si musí vydělávat na chléb, a někdy, aby si vydělal, snaží se ti říkat nikoli to, co ho nutká, aby řekl, nýbrž to, co se zdá být výhodnější a jako zpráva zajímavější. Např. kardinálové, kteří si bohužel myslí, že dělají dobře, a konají promluvy dlouhé a nudné. To, co je nejdůležitější, je, abychom si byli vědomi, že jsme všichni z toho či onoho důvodu nudní a otravní pro naše bližní. Jinak dokud nevstoupíme do nebeského království, nikdo z nás není osvobozen od nutnosti mít trpělivost.

Právě návyk trpělivosti je šesté milosrdenství, jež může křesťanská komunita nabídnout lidstvu, které se stává den ze dne nesnášenlivější. Podle slavné definice Newmanovy džentlmen je ten, kdo nikdy nezarmoutí druhého. Je to svrchovaně evangelijní ideál, který musíme doporučovat všem, a především se musíme snažit, abychom svá slova dosvědčovali svým jednáním.

7. Prosit Boha za živé i mrtvé

Podporovat druhé naší modlitbou je významný skutek lásky a pomáhá nám, abychom přemáhali egoismus, který nám také v náboženských vztazích brání vyjít z úžin našich osobních zájmů. Každý z nás se musí obávat, že stane jednou před Boží tváří: cítíme-li se podpírání prosebným hlasem našich bratří, je to pro nás povzbuzující. Tak jako naše modlitba je nedocenitelná, je-li skutečně

„katolická“, konaná s vědomím, že Boží děti jsou jedna jediná rodina láskyplně shromážděná; rodina, která ani smrtí se nerozděluje. Nejstarší forma této všeobecné modlitby je mše svatá, protože oběť mše svaté – jak nám připomíná stále aktuální nauka tridentského koncilu – je obětována nejen za hříchy a tresty, na dosti učinění a jiné potřeby živých věřících, ale také za ty, kteří zemřeli v Kristu a nejsou ještě plně očištěni.“

Foto: Flickr, Jubilee of Mercy © im.va – Riccardo Rossi (CC BY-NC-SA 2.0)

Kristus setrvává opravdu, reálně a tělesně uprostřed nás a čeká na nás jako velký a pravý rozdělovatel veškerého milosrdenství.

Přímluva za celé lidstvo je poslední milosrdenství, kterému podle tohoto seznamu dává Církev skanout na všechny národy. A také zde, přesně řečeno, platí funkce křesťanského kněžství: Boží lid shromážděný ze všech míst, ze všech kmenů, ze všech kultur pozvedá jednomyslně Krista, svou Hlavu a svůj počátek života ustavičnou modlitbou a obětuje jako jedinou Oběť plně účinnou a přítomnou na oltáři ve prospěch celého stvoření a vyprošuje tak všem lidem spásnou milost od Otce všech.

Závěr

Zbývá mi vyjádřit ještě jednu myšlenku, která platí jako závěr všeho, co zde bylo

řečeno. Ten, který je pravý a věčný protagonistou skutků milosrdenství, je Pán Ježíš. On je přítomen v našich chrámech pod svátostnými způsoby, aby nám řekl: není jiného úkonu opravdu křesťanského a církevního se vztahem ke všem, který by z něho čerpal svůj vzlet, svou moc, své ospravedlnění; to znamená, že nemůžeme nikdy odlučovat ve svých myšlenkách své iniciativy solidarity od svého osobního vztahu lásky k tomu, který je všechny inspiruje a kvalifikuje. To znamená, že velké nebezpečí pro křesťanství našich dnů spočívá v tom, že to všechno bude krok za krokem redukováno na pouhé velkodušné úsilí sjednotit se všemi, na společné humanitární snažení a vyzvedávání hodnot, které jsou směnné i na světských trzích. ON setrvává opravdu, reálně a tělesně uprostřed nás a čeká na nás jako velký a pravý rozdělovatel veškerého milosrdenství: milosrdenství pravdy proti nástrahám lživých ideologií; milosrdenství jistoty proti kultuře pochybování; milosrdenství, které nám označuje, kde stojí dobro a kde stojí zlo, proti mnoha zmatkům, do kterých jsme ponořeni; milosrdenství radosti, která vítězí nad každým smutkem; milosrdenství odpuštění za všechny naše omyly malé nebo velké; milosrdenství trpělivosti s námi i přes naše malichernosti a naše nedůslednosti; jeho milosrdenství věrného Velekněze (srov. Žid 2,12), který se přimlouvá za nás všechny.

Na oltáři a ve svatostánku *nemáme kněze, který by nebyl schopen mít s námi soucit. Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci* (Žid 4,15–16). Tak se staň v celém našem životě.

Giacomo kardinál Biffi
Congresso Eucaristico di Siena 3. 6. 1994
převzato z lumendelumine.cz

Giacomo kardinál Biffi
(† 11. července 2015)
v letech 1984 až 2003
arcibiskup Boloni

BŮH, NEBO NIC

Nad novou knihou kardinála Roberta Saraha

Katolická událost – tak je označováno vydání nové knihy kardinála Saraha, v níž autor inspirován radikální povahou evangelia ukazuje, že jedním z nejdůležitějších úkolů Církve je to, aby Západ znovu objevil zářící tvář Ježíše Krista.

20. listopadu byla v knihovně papežského institutu Santa Maria dell'Anima představena kniha Roberta kardinála Saraha *Bůh, nebo nic. Rozhovor o víře* (Fe-Medienverlag, Kißlegg 2015). Prezentace německého, anglického a italského překladu kardinálovy knihy poskytla třem slavným recenzentům příležitost, aby početnému publiku společně ukázali mimořádnou hodnotu této práce – hodnotu, kterou lze popsat jako zásadní vyrovnání se s vírou a svědectvím o Bohu a jeho přítomnosti ve světě.

Katolická událost

Prefekt ekonomického sekretariátu George kardinál Pell a předseda papežské Rady pro podporu nové evangelizace arcibiskup Salvatore Fisichella poukázali na obzvláštní význam této knihy pro dnešní Církev. Kardinál Pell nazval knihu i skutečnost, že je představena v mezinárodním kontextu, „katolickou událostí“. Podle kardinála je tak zjevné, že se katolicismus nikdy nevyčerpává ani neomezuje pouze na národní nebo kontinentální úroveň.

Arcibiskup Fisichella zdůraznil význam tohoto díla v rámci dnes nezbytné nové evangelizace a také ocenil skutečnost, že kniha předkládá „biografii“ života s Bohem a Kristem. To je nosný prvek, který čtenáře do tohoto života vtahuje.

Prefekt papežského domu arcibiskup Georg Gänswein je rovněž autorem předmluvy k německému vydání této knihy. Gänswein vyšel ve svém výkladu ze srovnání se svatým papežem Gelasem I., jehož památka se připomíná právě 20. listopadu. Arcibiskup přitom upozornil na smělost, s níž Gelasius v Římě roku 494 napsal dopis konstantinopolskému císaři Anastasiovi I. a tím vytvořil „teorii

dvou mečů“. Jak kardinál Sarah později připomněl, letos 20. listopadu oslavil také páté výročí ode dne, kdy jej Benedikt XVI. jmenoval kardinálem.

Arcibiskup Gänswein označuje Sarahovu knihu za radikální, v tom smyslu, že nás přivádí zpět ke kořenům naší víry. Sarah mluví bez obav o radikalismu evangelia, proti němuž staví nelítostnou analýzu naší doby. „Na rozdíl od toho,

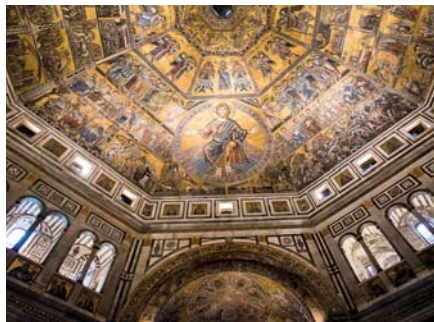

Foto: Flickr, Tracy Russo (CC BY-NC-ND 2.0)

**Dva tisíce let Církve
kultivuje svět mocí evangelia.
Naopak to nebude fungovat.
Zjevení nelze upravovat
podle požadavků světa.**

co si obvykle myslíme, nepředstavuje pro lidi největší problém věřit tomu, co Církev učí o morálních otázkách. Pro postmoderní svět je největším problémem věřit v Boha a v jeho jediného Syna“ (*Bůh, nebo nic*, s. 151).

Ke kořenům

Arcibiskup Georg Gänswein nazval svoji přednášku, již u příležitosti prezentace knihy přednesl, „Ke kořenům“. Přinášíme ji v plném znění:

Když jsem v létě četl rukopis knihy *Bůh, nebo nic*, několikrát mi připomněla smělost, s níž papež Gelasius I. v Římě roku 494 napsal dopis konstantinopolskému císaři Anastasiovi I. Když pak bylo později stanoveno datum prezentace této knihy zde v Anima, zjistil jsem, že si dnes, 20. listopadu, Církev onoho papeže připomíná. Dnes je církevní svátek papeže Gelasia ze severní Afriky. Dovolte, abych proto začal několika slovy o tomto dopise z roku 494.

Teorie dvou mečů

O osmnáct let dříve, v roce 476, se přes toto starověké hlavní město převalily germánské kmeny. Začala migrace lidu, při níž zanikla Západořímská říše. Z kdysi tak mocné říše zůstala jen bezmocná římská církev.

V této situaci napsal papež Gelasius východořímskému císaři v Byzanci následující: K vládě nad světem nebyla dána jenom jedna moc, nýbrž dvě. To víme od té doby, kdy Pán při poslední večeři (Lk 22,38) svým apoštolům svěřil tajuplnou zprávu, že „dva meče“, které mu podávali, „stačí“. O tyto dva meče se ale musí v průběhu dějin dělit císař a papež. Jinými slovy: Tímto dopisem postavil papež Gelasius duchovní moc naroveň moci světské. Nemá existovat neomezená moc. Papež a císař jsou – pro dobro všech lidí! – Bohem zamýšleni jako partneři.

To byla naprostá změna paradigmatu. Ale tím to nekončilo. Gelasius totiž ještě dodal, že císař v Konstantinopoli je jemu, Petrovu nástupci v Římě, podle Božího zákona přece jen trochu podřízen. Neboť nemusí snad nejvyšší vládce přijímat svátost pokorně z rukou kněží? A o kolik větší pokoru je pak císař zavázán proje-

vovat jemu, papeži, jehož trůn přece převyšuje všechny ostatní biskupské stolce?

Byl to neslýchaný požadavek. Není tedy divu, že nad ním tehdy byzantský císař jen pokrčil rameny.

Ale „teorie dvou mečů“, jak byl tento nárok podle onoho dopisu nazván, poté asi 600 let vyjadřovala vztah mezi Církví a státem. A nepřímé účinky této teorie trvaly ještě mnohem déle. Bez tohoto požadavku je nemyslitelný postupný vznik západních demokracií. Neboť zde byl položen základní kámen nejen suverenity Církve – ale také každé legitimní opozice.

V tomto napětí pak od té doby Evropa vospívávala a bolestivě dozrávala. Dějiny katolické církve jako civilizační síly jsou nemyslitelné bez stopy, kterou vytvořil Gelasius I., když tehdy vystoupil proti úsilí císaře Anastasia o veškerou moc. Také pozdější oddělení Církve od státu a systém „rovnováhy sil“ vycházel z tohoto dopisu, v němž bezmocný papež nejmocnějšímu vládcí světa zcela neohroženě upřel právo panovat i nad dušemi svých poddaných. Jak jsem řekl, byla to doba zmatků a migrace obyvatelstva, a tehdy se rozhodující mocí na Západě stala římská církev.

Nové pokušení totality

Toto všechno je dnes – kdy se opět přes hranice Evropy valí vlna migrantů z Východu – samozřejmě známo i dějin nanejvýš známému kardinálu Sarahovi, jenž stejně jako Gelasius pochází z Afriky, která je v současnosti nejživější a nejdynamičtější součástí univerzální světové církve. Snad proto jsou pro něj i průkopnické „africké“ synody v Kartágu od 3. do 5. století stejně aktuální jako všechny pozdější koncily až po Druhý vatikánský koncil. Rozhodně jako jen málokdo zcela jasně chápe, že si mnohé dnešní státy vši silou nárokují „duchovní moc“, kterou jim kdysi Církev v dlouhém dějinném procesu – pro dobro celé společnosti! – vyrvala.

Neboť když státy Západu dnes v režii nátlakových skupin chtějí zvrátit přirozený zákon, a dokonce se stavět nad přirozenost člověka (jako v nanejvýš ideologických programech genderového mainstreamingu), jde o víc než jen o osudový návrat pod nadvládu svévole. Jedná

se hlavně o další pokoření se před pokušením totality, které provází naše dějiny jako stín.

Každá generace zná toto pokušení, i když v každé epoše nabývá nové podoby a mluví jiným jazykem –, avšak kardinál Sarah dnes s jistotou a energicky trvá na tom, že se Církev nesmí otevírat duchu doby, i kdyby se tento duch přestrojoval a maskoval za vědu, jak jsme to viděli již u rasismu a marxismu.

Církev je ve svých principech netolerantní, protože věří, ale je tolerantní v praxi, protože miluje. Milosrdenství a přísnost nauky mohou existovat pouze ruku v ruce.

Foto: Flickr, UK in Holy See (CC BY-NC 2.0)

Také už nikdy nesmí žádná instituce získat veškerou moc. Veškerá moc nepřísluší ani státu ani duchu doby – a samozřejmě ani Církvi. Císaři náleží, co je císařovo. Každopádně. Ale Bohu náleží to, co je Boží! Na tomto rozlišení dnes kardinál Sarah upřímně a neohroženě trvá.

Sarahova kniha je „radikální“

Stát nesmí být náboženstvím, jak to s hrůzou sledujeme u takzvaného Islám-

ského státu. Stát ale nesmí lidem nařizovat ani sekularismus jako údajně neutrální světonázor, který není ničím jiným než novým pseudonáboženstvím, jež nastupuje po totalitních ideologiích minulého století, aby křesťanství (a všechna ostatní náboženství) označilo jako překonaná a neúčinná a nahradilo je.

Proto je tato kniha kardinála Saraha radikální. Ne v tom smyslu, v němž dnes toto slovo obvykle používáme, ale v jeho původním významu. Latinský výraz „radix“ znamená „kořen“. V tomto smyslu je kniha radikální. Protože nás přivádí právě tam, zpět ke kořenům naší víry. Tuto knihu inspirovala radikální povaha evangelia. Autor je „přesvědčen, že jedním z nejdůležitějších úkolů Církve je to, aby Západ znovu objevil zářící tvář Ježíše Krista“.

Neostýchá se znovu hovořit o Božím vtělení ani o radikalismu evangelia, proti němuž staví nelítostnou analýzu naší doby. Otevírá nám oči, pokud jde o nové podoby lhostejnosti vůči Bohu, a tvrdí, že se nejedná jen o myšlenkové bludné cesty, kterými se lidé mohou vydat. V morální přeměně naší společnosti rozpoznává existenční ohrožení celé lidské civilizace.

Autor vystupuje jako prorok

Je mimo veškerou pochybnost, že v této choulostivé situaci získává na naléhavosti úkol nově a živě zvěstovat evangelium. Autor v tuto chvíli vystupuje jako prorok. Ví, že evangelium, které kdysi přetvářelo celé kultury, je nyní v nebezpečí, že bude přetvořeno takzvanou „životní realitou“. Dva tisíce let Církev kultivuje svět mocí evangelia. Naopak to nebude fungovat. Zjevení nelze upravovat podle požadavků světa. Svět chce Boha spoutat. Ale Bůh chce nás a svět získat pro sebe.

Vzhledem k těmto skutečnostem tedy tato kniha není jen pomíjivým příspěvkem do jakési diskuse. Není ani reakcí na konkrétní názory druhých. Tím by nebyla ani zdaleka vystižena hloubka a jas tohoto svědectví víry. Kardinálu Sarahovi nejde o jednotlivé problémy daného konfliktu, ale o celek víry. Ukazuje, že lze díky správně chápané víře porozumět i jednotlivým problémům – a že naopak každý teologický pokus izolovat dílčí otázky celek pouze poškozují a oslabují.

Průvodce na cestě k Bohu

Nicméně tato kniha není ani manifestem ani bojovým pamfletem. Je to průvodce na cestě k Bohu, který nám v Ježíši Kristu ukázal svou lidskou tvář. Je to průvodce pro začínající Svatý rok.

20. listopadu 2016 – ode dneška za rok – se bude tento Svatý rok věnovaný „tváři milosrdenství“ chýlit ke konci. Do té doby můžeme z této knihy čerpat ta nejčennější poučení o povaze milosr-

denství. Protože „milosrdenství a přisnost nauky mohou existovat pouze ruku v ruce,“ napsal již v roce 1923 Reginald Garrigou-Lagrange. A dále: „Církev je ve svých principech netolerantní, protože věří, ale je tolerantní v praxi, protože miluje. Nepřátelé Církve jsou tolerantní v principech, protože nevěří, ale jsou netolerantní v praxi, protože nemilují.“

Kardinál Sarah miluje. A je to člověk, který nám ukazuje, jaké umělecké dílo

z nás chce Bůh vytvořit, když se nebudeme bránit jeho rukám umělce. Tato kniha je knihou o Kristu. Je vyznáním víry. Její titul si musíme představit jako radostný povzdech: Bůh, nebo nic!

Děkuji, Vaše Excellence, za laskavé svolení ji publikovat.

<http://kath.net>

Přeložil Pavel Štíčka

(Úpravy a mezititulky redakce)

„MĚKKÝ RASISMUS“

Web Katholisch.de hanobí africké křesťany a kněze

Jediným důvodem, proč katolická církev v Africe roste, je to, že lidé mají „spíše nízkou úroveň“ vzdělání a akceptují „jednoduché odpovědi na složité otázky“, včetně manželství a sexuality, tvrdí článek na oficiálních webových stránkách katolické církve v Německu. Obzvláště se zaměřuje na kardinála Roberta Saraha z Guineje, prefekta vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a vášnivého zastávce katolické tradice.

V článku nazvaném *Romantická chudá Církev* jeho autor Björn Odendahl, šéfredaktor stránek *Katholisch.de*, píše: „Tak je tomu i v Africe. Církev tam samozřejmě roste. Roste proto, že jsou lidé sociálně závislí a často nemají nic než svou víru. Roste proto, že tam je průměrná úroveň vzdělanosti na spíše nízké úrovni a lidé akceptují jednoduché odpovědi na obtížné otázky (víry) [sic]. Takové odpovědi, jaké poskytuje kardinál Sarah z Guineje. I rostoucí počet kněží je výsledkem nejen misijního úsilí, ale také skutečnosti, že kněžství je na černém kontinentu jednou z mála možností sociální jistoty.“

Blogger Leroy Huizenga, který část článku přeložil, kritizoval na portálu *First Things* tento postoj jako „měkký rasismus“. Uvedl, že na webovou stránku katolické církve takový článek nepatří.

„Všichni víme, že německá církev je jednou z nejprogresivnějších na světě. Je nicméně neuvěřitelné, že se takové výroky – tupé hanobení afrických křesťanů

a kněží jako chudých a nevzdělaných (Odendahl mohl právě tak dobře napsat ‚snadno ovladatelných‘) a bezdůvodné napadání kardinála Saraha – mohou objevit na jejím oficiálním webu,“ napsal. „Progresisté by se takového hříchu a zločinu ‚natürlich‘ nikdy nedopustili, ale je jisté, že tato slova skutečně znamenají měkký rasismus, rasismus jako paternalismus bílé západní elity.“

Afričtí preláti si získali solidní reputaci pevných obhájců katolické sexuální morálky díky svému neochvějně orto-

Evropská skomírající církev by měla hlasu afrických křesťanů pozorně naslouchat, ne ho umlčovat.

doxnímu vystupování na nedávno ukončené synodě o rodině v Římě.

V jedné chvíli na synodě kardinál Rober Sarah naléhavě vyzval katolické představitele, aby za největší moderní nepřátele rodiny uznali, jak řekl, dvě „démonické apokalyptické šelmy“, totiž „modloslužbu západní svobody“ a „islámský fundamentalismus“. „Čím byl ve 20. století nacismus, fašismus a komunismus, tím jsou dnes západní ideologie homosexuality a potratu a islámský fanatismus,“ řekl ve svém projevu na synodě minulý měsíc.

Trváním na ortodoxii si však afričtí církevní představitelé nadělali také nepřátele, zejména z tábora západních prelátů snažících se zformovat si katolickou církev ke svému obrazu, nikoli podle Písma, Tradice a učitelského úřadu Církve.

Na loňském zasedání synody zašel německý kardinál Walter Casper tak daleko, že prohlásil, že hlas afrických katolíků v oblasti učení Církve o homosexualitě by se zkrátka neměl brát v úvahu. Afričtí kardinálové „by nám neměli tolik říkat, co máme dělat“, řekl v říjnu 2014 v rozhovoru s tiskovou agenturou *Zenit* a dodal, že africké země jsou „velmi odlišné, zejména pokud jde o gaye.“

Letos v listopadu belgický kardinál Godfried Danneels, místo aby pochválil Afriku za živý a kvetoucí katolicismus, řekl, že afričtí preláti se jednoho dne budou muset obrátit na Evropu, aby jim poskytl něco, co nazval „užitečnými tipy“, jak se vypořádat se „sekularizací“ a „individualismem“.

Tento výrok kritizovala francouzská obhájkyne rodiny Jeanne Smitsová jako „povýšenost toho nejhoršího druhu“, vezmeme-li v úvahu skutečnost, že četné evropské kostely jsou prakticky prázdné, povolání ke kněžství a zasvěcenému životu stagnují a katolická víra v Evropě, a v Belgii obzvláště, celkově upadá.

Pete Baklinski

<https://www.lifesitenews.com>

Přeložila Lucie Cekotová

JE SEKULARISMUS ŘEŠENÍM?

Islámský teror jako dokonalá záminka pro tvrdý postup proti křesťanům

Francie se rozhodla bojovat proti terorismu dalším potlačováním skutečných hodnot. Více relativismu, více sekularismu, hlavně žádné modliby.

Francouzské hlavní město po listopadovém teroristickém útoku zachvátila jakási forma psychózy: velkým obchodním domům klesají tržby, protože turisté se vyhýbají populárním místům. Restaurace a kavárny se snaží vyjít, ačkoli ztratily 50 nebo 60 procent zákazníků, a dokonce i můj místní supermarket byl ve čtvrtek večer téměř prázdný, ačkoli dříve v něm okolo 19. hodiny býval největší nával. Není to proto, že by lidé truchlili kvůli tomu, co se stalo. Mají obavy z toho, co ještě přijde. Ve Francii žijí miliony muslimů, mnoho dalších přichází v důsledku „přistěhovalecké krize“, kterou vyprovokovala německá kancléřka Angela Merkelová. Právě ona trvala na tom, že mají být přijímány stovky tisíc Afričanů, Syřanů, ... Iráčanů, kteří sní o míru a lepším životě v Evropě. Několik teroristů přišlo spolu s proudem migrantů.

Každý, ať už vědomě, či nevědomě, čeká další zběsilou střelbu nebo další sebevražedný bombový útok. Když útok cílil na *Charlie Hebdo*, lidé nebyli tak vyděšení. Ti, kdo zemřeli, se koneckonců stali terčem kvůli „rouhání“ proti „Pro-rokovi“. V pátek večer se oběťmi stali obyčejní, bezstarostní Pařížané, kteří si onoho příjemného podzimního večera zašli na skleničku nebo na večeři v jedné z několika módních pařížských čtvrtí; byli mezi nimi studenti a mladí profesionálové; fanoušci „Eagles of Death Metal“, kteří si užívali rockový koncert ve známém klubu Le Bataclan – ale o tom až později.

Děsivě povědomé tváře

Tváře osmi teroristů a sebevražedných atentátníků, kteří při šesti koordinovaných útocích zabili 130 lidí, jsou povědomé a děsivé: děsivé proto, že jsou povědomé. Na předměstích Paříže a všech

velkých francouzských měst je spousta takovýchto tváří. Spousta zahalených žen, spousta mladých mužů nosících tradiční arabský oděv a vousy jako Mohamed.

Francouzské orgány se mohou přetrhout v tvrzeních, že neexistuje žádná souvislost mezi islámem a tragickými událostmi z minulého týdne. Vrazi – jak praví – v žádném případě nerepresentují náboženství, které vyznávají, a Alláh by s nimi nesouhlasil. Islám je náboženství „tolerance“ a „lásky“, říkají. Členové vlády vůbec nezmiňují islám, když je řeč o útocích.

Zející prázdnota, jež zde zůstává po opuštění křesťanství, úcty k životu a tradičních hodnot, otevřela dveře radikálnímu islámu.

Schizofrenie

Objevila se tu schizofrenie. Zatímco mocní naléhavě volají po „bratrství“, zejména s muslimskými přistěhovanci, trvají také na tom, že „sekularismus“ – *laïcité* – je jedinou možnou odpovědí na páteční útoky. Ale je-li absence náboženství – přinejmenším ve veřejném prostoru – v současné Francii jedinou nadějí, znamená to, že válka, kterou vedou džihádisté, je náboženská: „Svatá válka“. A právě tak tomu podle nich je: válka proti dekadentnímu Západu, v němž také vidí dávné nepřátele islámu, „křížáky“.

Není třeba ani říkat, že dnešní Francie nemá žádné „křížáky“ a jen velmi málo věřících a praktikujících katolíků. Jestliže se zde prosadil islám a radikální muslimové následující Korán, není to

primárně kvůli sociálním problémům a chudobě na předměstích, jak by to zdůvodnily úřady. Je tomu tak kvůli zející prázdnotě, která zde zůstává po trvalém opuštění křesťanství, úcty k životu a tradičních hodnot.

Více sekularismu

Vrazi z pařížského módního 11. obvodu a z klubu Bataclan byli většinou vychováni ve francouzských nebo belgických státních školách, kde je sekularismus povinný, i když muslimské komunity jsou dostatečně silné na to, aby si v řadě škol vymohly privilegia, jako je halal strava ve školních jídelnách a pružná reakce na nepřítomnost při vyučování během islámských svátků.

Hlavní reakcí francouzské vlády na nové útoky je dát jim více téhož: Více „sekularismu“, více „republikánských hodnot“, požaduje premiér Valls. „Víme, že boj s touto roztržkou v naší společnosti a vzestupem radikálního islamismu i obhajoba našich hodnot a sekularismu probíhá prostřednictvím školy a kultury,“ řekl novinářům.

Sekularismus je nedílnou součástí francouzského státního vzdělávacího systému od té doby, kdy byly na konci 19. století násilně vypuzeny vzdělávací náboženské kongregace a republika převzala vzdělávání dětí ve Francii. Řeholníci se nakonec vrátili a nyní existuje prosperující síť katolických škol, které však jsou i nadále pod tlakem státu – jenž platí učitele – a jsou povinny dodržovat přísná pravidla a oficiální učební osnovy. Školy s úplnou svobodou také existují, avšak jen okrajově a nedostávají vůbec žádnou finanční podporu.

Postavení všech náboženství na stejnou úroveň a nadřazení sekularismu nad nimi jako podmínka pro to, aby Francou-

zi mohli společně žít v míru, je už dlouho hlavním rysem systému veřejného vzdělávání. S příchodem Françoise Hollande a jeho socialistické vlády se situace – je-li to možné – ještě zhoršila. Bývalý ministr školství Vincent Peillon, jehož „náboženstvím je sekularismus“, v roce 2012 řekl: „Cílem sekulární morálky je umožnit každému žákovi emancipovat se, protože výchozím bodem sekularismu je naprosté respektování svobody svědomí. Abychom mohli žákovi poskytnout svobodu volby, musíme jej zbavit každého deterministického omezení vztahujícího se k rodině, etnické skupině, společnosti a intelektu, aby si pak mohl vybrat.“

Peillon zavedl výuku „laické morálky“ – která nemá nic společného s přirozeným právem, ale s relativistickým respektem ke všem názorům a „nediskriminací“ – a jeho následovníci vytvořili „charte de la laïcité“, „chartu sekularismu“, kterou by měli všichni rodiče podepsat při zápisu dětí do státních škol. A navíc existují zákony – i když nejsou plně uskutečňovány –, které umožňují státu kontrolovat, co se učí kterékoli dítě ve Francii, ať už je vzděláváno doma, či v nezávislé, katolické nebo státní škole.

Perzekuce katolicismu

„Sekularismus“ a „právo na rouhání“ byly odpovědí Francie na lednové útoky na *Charlie Hebdo*. A znovu se propaguje sekularismus jako správná a nediskriminační reakce na páteční zabíjení.

Několik francouzských médií již vytváří paralely mezi Alláhovými šílenci a katolickými tradicionalisty nebo jen křesťany – těmi, kteří se účastnili „Manif pour tous“ proti „manželství“ osob stejného pohlaví. Populární dětský psychiatr Aldo Naouri radil rodičům, aby s dětmi o útocích hovořili a vysvětlili jim, že radikalismus a extremismus lze nalézt kdekoli. Řekněte jim, nabádal, že mnohá náboženství zabíjejí ve jménu víry; i katolíci, a dokonce i ateisté v Rusku.

Nepřipomněl „Terreur“ ve Francii, jehož prostřednictvím revoluce potlačila vzpoury v roce 1790 a vzala život tisícům katolíků, kněží, řeholníků i laiků...

Jednat proti muslimům a předstírat, že to neděláme: to je jeden ze způsobů,

jak lze nahlížet na volání po sekularismu jako řešení. Ale v praxi tento relativistický postoj Francii odzbrojuje a otevírá cestu k perzekuci věřících jejího historického náboženství, katolicismu.

Ta již existuje, neboť prorodinní a pro-life aktivisté jsou nekompromisně zavržováni jako zpátečníci fundamentalisté, kteří se snaží vnutit své náboženské názory „sekulární republice“. Protože se muslimové modlí v řadě ulic Paříže i jinde, evropský symbol síly, vůdkyně

Chrlíč na katedrále v Reměši
Foto: Flickr, G Bayliss (CC BY-NC 2.0)

Relativistický postoj Francii odzbrojuje a otevírá cestu k perzekuci věřících jejího historického náboženství, katolicismu.

Národní fronty, Marine Le Penová – jejíž hvězda je na vzestupu –, říká, že je i proti katolickým pro-life veřejným modlitbám v ulicích.

Francie si rozhodně nevybrala cestu, která by jí umožnila vzdorovat terorismu pomocí svých skutečných hodnot.

Znamení smrti a chaosu

K největšímu teroristickému útoku došlo 13. listopadu na rockovém koncertě, když americká skupina Eagles of Death Metal, která do klubu Bataclan přilákala 1500 diváků, právě začala hrát svůj hit „Polib ďábla“. Text byl možná zamýšlen jako vtip, ale slova hovoří jasně: „Kdo

bude milovat ďábla? Kdo bude zpívat jeho píseň?... Já budu milovat ďábla a jeho píseň.“

Diecézní kněz P. Hervé Benoit to okomentoval na stránce zpravodajského serveru *Riposte catholique*: „Podívejte se na fotografie diváků několik okamžiků před tragédií... Jsou to živé mrtvolky. Jejich vrazi, „hašašínští zombie“, jsou jako jejich siamská dvojčata. Jak je možné to nevidět? Je to tak zjevné! Táž vykořeněnost, táž amnézie, stejný infantilismus, stejný nedostatek kultury... Drama ateistického humanismu, který miluje ďábla, smrt, násilí a říká to – a umírá kvůli tomu. Znamení smrti a chaosu se nevznášelo nad Paříží jen onoho osudného pátečního večera. 130 mrtvých – zní to strašně. A co 600 mrtvých? To je počet potratů, které byly toho dne provedeny ve Francii.“

Modlitby nepotřebujeme

V klubu Bataclan se hrála i další píseň: „Ušetři si modlitbu.“ „Neodříkávej teď za mě modlitbu/Ušetři si ji na zítřejší ráno.“ Mnozí zahraniční představitelé zaslali Francii kondolenci společně s modlitbou. Francouzský levicový tisk tyto modlitby odmítl s tím, že ty Francie rozhodně nepotřebuje.

Ze schůze Sdružení francouzských starostů, jež proběhla několik dní po hrůzných událostech v Paříži, vzešel nápad: Zakažme betlémy na všech veřejných místech. Vytvoření speciálního zákona, který zajistí, že žádná radnice nebude moci o Vánocích postavit „jesličky“, bylo jedním z hlavních návrhů ve zprávě, na které sdružení pracovalo po lednovém útoku na *Charlie Hebdo*. Krátce nato byla představena jejich „Příručka pro správné sekulární jednání“ a předseda sdružení, republikán François Baroin, vysvětlil: „Je na nás, kteří jsme byli zvoleni a jsme blízko lidem, abychom podpořovali sekularismus, který je podmínkou pro život v našich obcích a zároveň prostředkem k emancipaci lidských bytostí.“ Tímto způsobem se sekularismus podvojuje islámu.

Jeanne Smitsová
<https://www.lifesitenews.com>
Přeložil Pavel Štíčka

Rodina je především místem milosrdenství. Proto potřebuje, aby její strasti nebylo možno vyřešit technicky. Milosrdenstvím se slabosti rodičů i jejich ztroskotání stávají silou a vítězstvím, protože umožňují jejich dětem i jim obracet se k věčnému Otci, protože život v onu chvíli projeví sílu, která je větší než jejich úspěchy a vznešenější než jejich plány.

(Fabrice Hadjadj)

Boží požehnání v Roce milosrdenství a odvahu žít dobrodružství a zkoušky, které nás přibližují a připodobňují narozenému a živému Kristu

prející pracovníci redakce RC Monitoru

CO JE TO RODINA?

Z knihy francouzského filosofa Fabrice Hadjadja (2. díl)

Co je to rodina? Je to otázka po bytí, otázka povýtce filosofická. Zkoumá podstatu reality. O rodině toho lze říci spoustu. Je možné odpovědět z historického, sociologického, psychologického, právního a morálního hlediska, sesbírat fakta a poukázat na povinnosti, a přesto se pravdy nedobrat. Protože pravda se neomezuje na exaktnost, tak jako čas nejsou jenom hodinky. Je možné podrobně popsat mechanismus hodinového strojeku, maximálně přesně jej seřadit a přitom o podstatu času jen zavadit. Tato podstata se mimochodem pojí s podstatou rodiny, protože čas našich dějin zásadně závisí na posloupnosti generací.

Můžeme se spokojit *popisností* a ukázat, že rodina se ustavičně mění podle místa a dob a navrhnout relativistickou koncepci. Můžeme se snažit *předpisovat* a ve jménu dobra dítěte prohlásit, že různé koncepce rodiny nejsou stejné a stanovit nějakou moralistickou koncepci. Oba postupy jsou sice *exaktní*, ale nikoli pravé. A navíc jsou *normativní*, a nikoli *esenciální*. Moralista je otevřeně normativní, protože ukládá normu na základě určité nauky o hodnotách. A relativista je normativní záluďně, protože ponechává zavedení normy na síle okamžiku.

Podstata nemá co do činění s normou. To esenciální (mohl bych říci přirozené, avšak ve filosofickém, nikoli

pouze biologickém významu) se vyskytuje pod či nad tím, co je normální i abnormální. Podstata se totiž nevyvozuje z našich konstrukcí, z našich vyumělkovaností, z průmyslově projektovaných rafinovaností (a to platí také o podstatě vyrobeného předmětu přesahující ideu, kterou si o něm udělal výrobce). Odkazuje k tomu, co nevzniká výrobou; uniká předběžné úvaze a ideologii, byť by byly altruisticky motivované či křesťanský inspirované. Esenciální či přirozená danost, poněvadž není vykonstruovaná, nepodléhá dekonstrukci. Jediný způsob její dekonstrukce je její úplné zničení. Poněvadž by ale spolu s rodinou bylo zapotřebí zničit člověka samého, obvykle stačí deformovat ji nebo parodovat.

Jsme tak svědky kuriózní demontáže rodiny. Právě ti, kteří manželství a rodinu včera zesměšňovali, se dnes – po svém – manželství a rodiny dožadují. Třebaže danost pohlaví znevažují, přesto koncipují rodinu jako asociaci dvou dospělých a jednoho či více dětí, čímž dokazují svoji závislost a poplatnost modelu, který se vyjevuje přirozeným sjednocením muže a ženy a za který jako by nemohou jít. Mohli by přece po tom všem ve své uvědomělosti být vynalézávější a navrhnout manželství pro n osob v jakémsi svérázném pocitovém uskupení neziskové společnosti nebo manželství jedinců různých

druhů, živočišných, rostlinných či umělejších (mnozí se páří se svým komputerm) a rozvinout pak rodičovství opravdu nové, spolu s adopcí starých lidí například, anebo medicínsky asistovanou prokreací hybridních robotů a šimpanzů, manažerů a pudlíků, topmodelek a kaktusů... Nikoli, přesně dodržují symbolický řád: tatínek–maminka–miminko, takže jej podkopávají, ale zůstávají mu podrobeni a svými kampaněmi mu neúmyslně vzdávají hold.

A co je ještě podivnější: ti stejní, kteří obviňují rodinu z toho, že je tou hlavní represivní a despotickou institucí, chtějí nyní z dítěte učinit produkt genetické manipulace (neboť rovnost si žádá, aby dvě ženy či dva muži mohli mít maličké ze svých gamet). To však značně překračuje represi i despotii, protože je to zkrátka čirá výroba, tedy despotický *planning* dítěte, realizace přízraku, ba více: laboratorního zvířátka. Tento protimluv dokazuje, že to, co je podstatné, nelze dekonstruovat, nýbrž jedině konstruovat jako imitaci, podobně jako nelze vyrobit umělou inteligenci bez určitého chápání lidské inteligence.

Fabrice Hadjadj

Z italského vydání Ma che cos'è una famiglia?, Ares, Milano 2015
přeložil Milan Glaser SJ
Radio Vaticana

Jak to vidí Radomír Malý

Opakuje se dnes doba stěhování národů?

Jedinou možností obrany našich životů a našeho myšlenkově-kulturního dědictví před islámskou ideologií je christianizace evropských muslimů. Bude toho naše Církev schopna?

Tato otázka nutně a logicky vyvstává v souvislosti s masovou muslimskou imigrací do Evropy. Mnoho rysů je společných. Tenkrát zhruba ve 4.–6. století rozsáhlou Římskou říši zaplavila nově příchozí keltská, germánská a později slovanská etnika. Impérium, které tady existovalo již několik staletí, zaniklo. Obávám se, že toto, pokud nedojde k nečekanému zvratu, hrozí i naší tzv. demokratické evropské civilizaci.

Jenže když dva dělají totéž, není to totéž. Existuje tady přece jen jeden rozdíl – a to nikoli nepodstatný. Římská říše hroustící se pod návaem tzv. „barbarů“ byla již v té době křesťanskou, tehdejší Církev dokázala díky intenzivní a obětavé činnosti misionářů nové národy christianizovat, což představovalo jediný možný způsob, jak zachránit nejen existenci křesťanství, ale i antické kulturní dědictví pro budoucí generace.

Zdá se, že ani dnes není myslitelná jiná cesta. Přes všechna opatření EU i jednotlivých států se Evropa nejspíš neubrání tomu, aby ji během několika následujících generací nezaplavili muslimové. To, že budou všude prosazovat korán a právo šaría včetně krutých poprav odpůrců, není jen „výsadou“ genocidního Islámského státu. Existuje mnoho informací, že tyto požadavky vycházejí též od řady evropských imámů v mešitách a od nejrůznějších muslimských komunit, které se k ISIS navenek nehlásí. Vše je jen otázkou času, kdy budou mít početní převahu. Terorismus ISIS, který má mezi současnými imigranty své buňky, tento proces urychlí díky destabilizaci a defetistickým náladám Evropanů, jež vyvolá.

Černý scénář? Bohužel ano, ale realistický. Jedinou možností obrany našich životů a našeho myšlenkově-kulturního dědictví je – podobně jako v případě zmíněného stěhování národů – christia-

nizace evropských muslimů. Jenže bude toho naše katolická církev schopna? Má potenciál k líhni nových biskupů typu svatého Martina, svatého Cesaria, svatého Remigia a mnoha obětavých benediktinů, kteří přivedli ke Kristu mohutný národ Franků? Mohou v ní za jejího současného stavu vyrůst velcí evangelizátoři typu svatého Patrika (apoštol Irska), svatého Augustina (apoštol Anglie) nebo svatého Bonifáce (apoštol Německa)?

Vždyť evropská Církev prohrává v boji se současným liberalismem a neo-marxismem! Jak chce potom misijně zvítězit nad islámem? Ne, že by neměla dostatečnou duchovní a myšlenkovou výzbroj – tu mají evangelium a nauka Kristova vždycky –, jenže chybí k tomu patřičné odhodlání. Jak to, že místo výzev k evangelizaci a obraně morálních hodnot, ohrožených genderovou ideologií promující jednopohlavní svazky, zvrácenou sexuální výchovu ve školách a zabíjení nenarozených dětí, slyšíme často jen prázdná slova o nutnosti dialogu? Jak to, že někteří pastýři chtěli na biskupské synodě opět otevírat otázky homosexuálních párů a podávání svatého přijímání osobám pouze občanský sezdáním po rozvodu? To je jasnou známkou kapitulantství (Kasper, Baldisseri, Marx aj.) před zločinným novopohanstvím, které ovlivňuje svojí zhoubnou satanskou mentalitou i postoje těch

věřících, kteří ještě praktikují a jichž neustále ubývá.

Ale pesimismus přesto není na místě! Jsou tady i hlasy jiných pastýřů Církve, z euroamerického okruhu kardinál Burke z USA, biskup Huonder ze Švýcarska, kardinál Caffara z Itálie a další (k nim se zařadil díky Bohu i pražský kardinál Duka svým příspěvkem v publikaci některých biskupů na obranu rodiny), naštěstí je stále více slyšet i odvážný hlas afrických biskupů ve věci morálních hodnot, který může výrazně ovlivnit Evropu, a významné slovo, jak se zdá, bude patřit i biskupům ze zemí bývalého komunistického Východu, mezi nimiž dominuje polský episkopát. Vynikající osvětovou činnost vyvíjí v tomto směru i biskup Schneider z kazašské Astany, jenž bývá v Evropě častým hostem.

Není tedy zdaleka vše ztraceno. Potenciál evropské Církve k evangelizaci nových přistěhovalců, i když je navenek slabě viditelný, tady přece jen existuje a jestli se neprojeví v naší, tak věřme, že v příští generaci. Podpoříme-li tento úmysl intenzivní modlitbou, tak je reálná šance, že jednou i tito muslimové, kteří obsadili Evropu, se dají pokřtít, i když se to asi neobejde bez mučednické krve. Ale to už nějak patří k údělu Kristových vyznavačů, tím hojnější bude jejich odměna v nebi.

*PhDr. Radomír Malý
historik a publicista*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

„Ve výroční den takzvaného Číhošťského zázraku, který je spojován s protestem proti násilné kolektivizaci, zemřel kněz, kapucín, bývalý provinciál, světící biskup pražský a emeritní biskup českobudějovický, syn váženého starobylého selského rodu, syn rodiny pana doktora Václava Paďoura, která byla připravena o veškerý majetek a v 50. letech perzekvována. **Osobní i kněžský život biskupa Jiřího Paďoura je svědectvím o věrnosti rodné zemi a Církvi, které zasvětil celý svůj život**“, napsal Dominik Duka. R.I.P.

„Týdny jsem se pečlivě připravoval na to, jak oněch patnáct minut využiji. **Předsevzal jsem si, že budu především mluvit o rodině, která je pro mne tím nejzásadnějším.** Rozhodli jsme se, že budeme mít hodně dětí, a rodina byla také hlavním tématem mé práce pro biskupa Künga v St. Pölten. Je také velkým tématem pro maďarskou vládu, která pro rodiny hodně dělá,“ zmínil v rozhovoru pro Radio Vatikán čerstvý velvyslanec u Svatého stolce. Eduard Habsbursko-Lotrinský předal papeži Františkovi své pověřovací listiny a poskytl rozhovory několika redakcím. **Osmáctýřicetiletý šestinásobný otec** doposud působil jako scénárista, herec

a producent a má za sebou také pětiletou zkušenost mediálního referenta na biskupství rakouské diecéze St. Pölten. O maďarské vládě mj. řekl, že jí „zejména záleží na tom, aby matky, pokud chtějí, mohly zůstat s dětmi doma.“ Pěkné, ne?

Médiu prošla zpráva o „velkém vítězství“, když bylo oznámeno, že český

okresní soud uznal za rodiče desetiletých dvojčat dva muže, kteří si děti adoptovali v Americe. Rozsudek se opírá o nový zákon o mezinárodním právu soukromém, který umožňuje, aby české soudy uznávaly cizí rozsudky o osvojení. Někdo na sociální síti celkem trefně poznamenal: „**V praxi to znamená, že pokud sem přijede muslim s manželkou, které bude 9 let, tak náš stát**

jim to bude tolerovat, nebo při provozu sexu zavře muslima za pedofilii?“ Kdo ví.

„Filozofující biolog Stanislav Komárek shrnul do knížky *Evropa na rozcestí* své úvahy o dějinách, současné politice, ekonomii, ekologii i náboženství. V kapitole Velké vymírání píše o současné společnosti jako o té, která dospěla do stadia tzv. čtyř oddělení. **Oddělení sexu od reprodukce, zajištění ve stáří od dětí, jídla od práce a mezilidských vztahů od přímého setkávání,**“ uvedl recenzent na webu *Novinky.cz*. „**To, jak trefně poznamenal, je ‚toxický koktejl‘, který stárnoucí Evropu může zničit.** A politicky nekorektně dodává, že ideálem doby je zřejmě homosexuál (bezdětný a s pejskem).“ Něco na tom bude.

„Moje vánoční přání v tomto vyjadřuji slovy jednoho žalmu: ‚Pravda vyklíčí ze země. Je to zvěst, příslib provázený dalšími sděleními, která říkají: ‚Láska a pravda se setkají, spravedlnost a pokoj se políbí. **Pravda vyklíčí ze země a z nebe se skloní spravedlnost.**‘ A prorocká slova se naplnila v Ježíši narozeném z Panny Marie v Betlémě,“ napsal v Roce víry papež Benedikt XVI. Přejeme vám požeňnané a radostné Vánoce!

-zd-

20. 12. Ne	4. neděle adventní Mich 5,1–4a, Žl 80, Žid 10,5–10, Lk 1,39–45
21. 12. Po	sv. Petr Kanisius, kněz a učitel církve Pls 2,8–14 (Sof 3,14–18a), Žl 33, Lk 1,39–45
22. 12. Út	sv. Servul I Sam 1,24–28, I Sam 2, Lk 1,46–56
23. 12. St	sv. Jan Kentský, kněz Mal 3,1–4.23–24, Žl 25, Lk 1,57–66
24. 12. Čt	bl. Urban V., papež 2 Sam 7,1–5.8b–12.14.16, Žl 89, Lk 1,67–79
25. 12. Pá	Slavnost Narození Páně (zasvěcený svátek) Iz 52,7–10, Žl 98, Žid 1,1–6, Jan 1,1–18
26. 12. So	Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka Sk 6,8–10; 7,54–60, Žl 31, Mt 10,17–22

27. 12. Ne	Svátek Svaté Rodiny I Sam 1,20–22.24–28, Žl 84, I Jan 3,1–2.21–24, Lk 2,41–52
28. 12. Po	Svátek sv. Mláďátek, mučedníků I Jan 1,5–2,2, Žl 124, Mt 2,13–18
29. 12. Út	sv. Tomáš Becket, biskup a mučedník I Jan 2,3–11, Žl 96, Lk 2,22–35
30. 12. St	sv. Evžen, biskup I Jan 2,12–17, Žl 96, Lk 2,36–40
31. 12. Čt	sv. Silvestr I., papež I Jan 2,18–21, Žl 96, Jan 1,1–18
1. 1. Pá	Slavnost Matky Boží, Panny Marie (zasvěcený svátek) Nm 6,22–27, Žl 67, Gal 4,4–7, Lk 2,16–21
2. 1. So	Památku sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského I Jan 2,22–28, Žl 98, Jan 1,19–28

3. 1. Ne	2. neděle po Narození Páně Sir 24,1–4.12–16, Žl 147, Ef 1,3–6.15–18, Jan 1,1–18
4. 1. Po	bl. Anděla z Foligna I Jan 3,7–10, Žl 98, Jan 1,35–42
5. 1. Út	sv. Telesfor, papež a mučedník I Jan 3,11–21, Žl 100, Jan 1,43–51
6. 1. St	Slavnost Zjevení Páně (doporučený svátek) Iz 60,1–6, Žl 72, Ef 3,2–3a.5–6, Mt 2,1–12
7. 1. Čt	sv. Rajmund z Peñafortu, kněz I Jan 3,22–4,6, Žl 2, Mt 4,12–17.23–25
8. 1. Pá	sv. Severin, opat I Jan 4,7–10, Žl 72, Mk 6,34–44
9. 1. So	sv. Julián I Jan 4,11–18, Žl 72, Mk 6,45–52

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.